

Úplně
první
číslo

V pradávných dobách, kdy se každý chtěl vzdělat, bylo velice těžké dostat se k potřebným informacím.

Někteří pralidé byli si vědomi hodnoty informací...

Naštěstí jednoho dne přišel hrdina a chopil se mocného kyje.

A tak nevěděli, co by za ně chtěli.

A skončil se všemi dravci, kteří okrádali svůj kmen. Od té doby optikosaurus opět dodává informace lidem, kteří je nutně potřebují.

ilustrace Michal Ščuglík

UNART Revue

REVUE NEJEN O KULTUŘE

Šéfredaktorka:

Magda Hanková
e-mail: m.hankova@redakce.unart.cz
telefon: 774 313 802

Vedoucí projektu:

UnArt Slavičín, o.s.

Webové stránky:

www.unart.cz
www.slfree.net

Editoři:

Iva Chmelová, Vojtěch Remes

Autoři textů:

Pavel Boráň, Richard Černý, Tomáš Dulík, Lenka Dulíková, Magda Hanková, Kilián Hrdina, Iva Chmelová, Jan Mana, Gabriela Pindřáková, Vojtěch Remes, Roman Saňák, Vít Zemčik, Jana Žáčková

Fotografie:

Richard Černý, DVEN, EOD, Jakub Folta, Jindřich Hejlík, Jakub Holas, Jan Kolman, Martin Lacko, Ladí, Jan Laník, Aleš Poláček, Karel Příkryl, SemTamFór, Jiří Štencek, Martina Šuráňová, Vít Zemčik, archiv, Fotolia, Hollywood Classic Entertainment, Warner Bros.

Design a zlom:

Vít Zemčik
www.vitzemcik.com

Ilustrace a obálka:

Michal Ščuglík

Adresa redakce:

Občanské sdružení UnArt Slavičín
Okružní 594
763 21 Slavičín
IČO: 71251626

Adresa pro čtenářské dopisy, ohlasy:

redakce@unart.cz

Tisk:

Agentura NP v.o.s.
Brněnská 612
686 03 Staré Město

www.unart.cz

Vážení členové sdružení UnArt,

jmenuji se UnArt (v němčině to znamená něco jako „nezbeda“) a jsem váš nový časopis. Narodil jsem se proto, abych vám přinášel informace, ke kterým byste se jinak nedostali.

Jsem sice jenom občasník, ale věřím, že i občasník by měl umět obšťastnit. Proto kromě potřebných a nutných informací ze života sdružení budu přinášet do vašich domovů co nejzábavnější články o všem, co nějak souvisí se základními cíli sdružení UnArt, tj. o amatérské a místní kultuře, o vzdělávání, sportu a dalších volnočasových aktivitách.

Abyste mě hned nezahodili do koše, musím vám ještě říct, že nejsem zadarmo! Výtisk, který držíte v ruce, sdružení financuje z příspěvků, které pravidelně platíte. Proto vás prosím: než mě zrecyklujete, dejte mne přečíst celé vaší rodině, pokud možno také kamarádům a známým.

Na občasné šťastné shledávání s vámi se těší váš obcasný nezbeda UnArt a jeho rodičovský tým.

Milí čtenáři,

o tom, proč tento časopis vznikl, jste se mohli něco málo dočíst v předchozím příspěvku, proto se nebudu opakovat a přidám spíše několik praktických informací. Nebudu vám sáhodlouze „vnucovat“ všechny články, proto uvedu jen několik osobních tipů. Hned o devět stránek dál se například můžete dočíst o facebookové mánii, která některé uchvátila, jiné znechutila.

My jsme postavili do konfrontace zástupce obou skupin a „výsledek“ si můžete přečíst hned o kousek dál. Jak všichni víme, léto je svátkem hudebních festivalů. V reportážích se tudíž ohlédneme za letošními ročníky regionální Lebedy a nebo Brutal pOp(u). Ani sportovci nepřijdou zkrátka, rubrika s výstižným názvem „Potrap tělo“ nabídne několik praktických tipů pro všechny, kteří mají chuť se před blížící se zimou proběhnout nebo si jinak zasportovat. Naopak kuchaři si mohou během dlouhých večerů zkusit uvařit nějakou tu ryze francouzskou pochoutku a veselejší náтуры se zcela jistě pobaví u piktogramů či valašského sloupku.

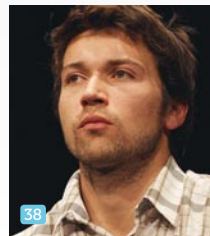
Neskromně doufáme, že si každý z vás přijde v našem UnArt revue „na své“ a že se s napjatými očekáváním shledáme zase za tři měsíce.

Příjemně strávený podzim u UnArt – revue nejen o kultuře přeje

Magda Hanková, šéfredaktorka

Obsah

Úvodní slovo.....	3
Dění v O. s. UnArt.....	5-6
Freenetis.....	7
Optické sítě v našem sdružení.....	8
Divadlo SemTamFór.....	9
Kulturní tipy.....	10-11
Aktuální téma: Facebook.....	12-13
Reportáž: U2 Live.....	14-15
Reportáž: BrutAl pOp.....	16-19
Reportáž: Lebeda Festival 2009.....	20-22
Regionální hledáček: Illinoise.....	23
Regionální hledáček: Marek Hoblík.....	24-27
Branky, body, tribuny: RáádBeers Rudimov.....	28-29
Potrap tělo: Vyběhněte.....	30-31
Umělecké střevo: Haiku.....	32
Kulinářské speciality.....	33
Filmová klasika.....	34-35
Úvaha o fotografii.....	36
Harry Potter a Princ dvojí krve.....	37
Na slovíčko s Lukášem Hejlíkem.....	38-41
Jowoslužpek.....	42

piktogramy

KLEKANICE

MAMÍ, MAMÍ, TAMHLE
JDE KLEKANICE!

SOUTĚŽNÍ OTÁZKA:
ČEHO SE LEKL PEPIČEK?

1. VELKÉ REKLAMY NA PĀNSKÉ OCHRANY
2. DĀMSKÉ OCHRANY
3. MUSLIMSKÉ OBRANY FOLKLORU S BURKAMI

průvodce číslem

Pradulík

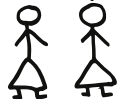
A tak chopil se mocného kyje a zatočil se všemi dravci, kteří dotírali na jeho kmen...
Pro první číslo jsme vám našli ideálního průvodce.

KOZY JAK VOZY

AHOJ DĀNO, KDE JSI BYLA
CELÝ TĚDEN?

NA PLASTICE V PRAZE,
MŮJ MI DAL K NAROZKĀM
PENĪZE NA VĚTŠÍ PRĀSA...

AHA... A POŠLOU TI JE POŠTOU,
NEBO SI PRO NĚ POJĚDEŠ?

piktogramy kreslí: Tomáš Dutilik ilustrace Michal Ščuglík foto Jakub Holas

Nejen naše a(tra)kce ve stručné zkratce

• V březnu tohoto roku došlo k organizačním změnám ve sdružení. Bývalý předseda totiž přijal funkci technické podpory a administrativní síly ve sdružení. Můžete se tak na něj obracet se všemi problémy. Další novinkou je nová kancelář, která sídlí ve slavičinském výzkumném ústavu.

• Na základě rozhodnutí poslední Valné hromady O. s. UnArt jsme v březnu 2009 zažádali o vstup UnArtu do sdružení NFX - zájmového sdružení právnických osob, jehož členy jsou nezisková sdružení provozující svobodné komunitní sítě. Primární aktivitou, kvůli které jsme do NFX chtěli vstoupit, bylo zahájení společného výzkumu, vývoje a vzdělávání. Co přinese členství v NFX běžným členům o. s. UnArt si můžete přečíst v dalších vydáních časopisu nebo na webových stránkách www.unart.cz a www.slifree.net.

• 11. 4. 2009 se konal první ročník Benefice bez bariér pořádaný naším sdružením. V rámci této dobročinné akce se konalo zábavné odpoledne, během něhož mohli návštěvníci projít Pohádkovým lesem, zajezdit si na koních či zhlédnout představení divadla Pařez. Večer jsme si mohli poslechnout Apoaché, Swordfishtrombones, Chernobyl Generation, Chmury nebo 29Musix.

• V dubnu byl uveden do provozu nový SMTP server, který je dostupný z vnitřní sítě na smtp.slifree.cz. Server běží na linuxovém „virtuálu“ a transport pošty je zabezpečený skrze MTA Postfix. Pokud jste dosud používali namísto smtp.slifree.cz přímo jeho IP adresu **10.143.100.100**, důrazně doporučujeme ji změnit na výše uvedený hostname. Novinkou je rovněž možnost využít zabezpečeného přenosu pomocí SSL. Bližší informace na www.slifree.net.

• Na konci května se konala Lebeda Party – akce na podporu Lebeda Festivalu Rudimov. Zvláštností celé akce bylo neobvyklé uspořádání prostoru na Sokolovně. K poslechu a ku tanci zahráli DeerDeer, The Mood, My Dead Cat, Ema Camelia či 29Musix.

• V květnu se pomalu začal rozjíždět projekt, který držíte v ruce. Tento projekt je otevřený a může na

něm spolupracovat kdokoliv. Máte-li umělecké střevo, hledejte bližší info na www.slifree.net.

• V červnu proběhl ve slavičinském parku Evropský svátek hudby, který byl dotovaný z grantů města Slavičín. Na ESH zahráli londýnští JimmyC & Bluesdragons stejně jako regionální kapely Babolam, Aparty nebo Chorý kůň.

• Díky našemu vstupu do NFX se nám v letošním roce podařilo zprovoznit vlastní telefonní ústřednu. Od NFX jsme totiž získali 1000 veřejných telefonních čísel a vy, členové UnArtu, máte možnost si skrze Freenetis telefonní číslo aktivovat. Tato aktivace s sebou přináší několik výhod – náklady na registraci VOIP čísla jsou nulové, a tak platíte pouze to, co provoláte; mezi většinou VOIP operátorů (nfx, cesnet, ha-loo ad.) funguje tzv. peering, takže si mezi sebou volají zdarma. Díky aktivaci VOIP čísla také získáte levnější volání do tuzemských i zahraničních operátorů. Bližší info hledejte na voip.slifree.cz.

• 24. - 25. 7. 2009 se konal Lebeda Festival v Rudimově. Letošní ročník byl „pozemkově“ posunut, ale i s tímto jsme se museli jakožto pořadatelé poprat. I přesto, že počasí nebylo ideální, festival navštívilo zhruba 550 platících. Letošní ročník nabídl kromě hudebních hostů také unikátní vystoupení sdružení Te Ranga Tumua (jde o původní domorodý kmen Maorů). Dalšími hvězdami byly kapely Schodiště, Le Pneumatiq, Insania, Evolution DejaVu. Místní formace zastupovali HUP, Chmury, DeerDeer a Quarantine Suite.

• První srpnový den se na hradeckém vyletišti konala benefiční akce s názvem „Dětský den a koncert“, kterou uspořádali Marcel Zvonek a Šárka Valčíková. Odpoledne bylo zasvěceno menším návštěvníkům, večer se pak konalo vystoupení slovenské formace Desmod, které „předskakovali“ slavičínští HUP. Výtěžek z celé akce (cca. 91 000 Kč) putoval na handicapované jedince a také na sdružení handicapovaných ze Slavičína a okolí.

• Počasí neprálo ani srpnovému BrutAl pOp(u). Ani déšť však nedokázal odradit „skalní fanoušky brutální i popové muziky“. Mezi headlinery festivalu patřila formace Volant, která ráčila déšť neděšt. Mezi dalšími vystupujícími byly kapely Chory kôň, My Funeral anebo The Pooh.

• V září jsme navázali oboustrannou spolupráci s nezávislým kulturně-spoolečenským magazínem walmezcity.cz. Cílem této spolupráce je společnými silami podporovat amatérské umělce a kulturu ve všech jejich sférách. Více se dočtete na stránkách našeho sdružení a na webu magazínu walmezcity.cz.

• Ve dnech 11. - 13. 9. 2009 proběhlo Slavičinské padající listí pořádané místním divadelním spolkem SemTamFör. V rámci této přehlídky byly odehrány úspěšné hry jako Orgasmus bez předsudku, Benátky pod sněhem či Elektrická puma.

• V těchto dnech bude uveden do provozu náš vlastní databázový informační systém pro evidenci členů, financí a síťových zařízení ve sdružení, který se nazývá Freenetis. Tento projekt jsme vyvíjeli především o prázdninách, a to díky našim studujícím informatikům. Freenetis jsme předvedli i na semináři NFX a shledal se s velkým zájmem.

• V listopadu proběhne pod záštitou sdružení vystoupení mladých hudebníků, kteří si říkají Ensemble Opera Diversa. Konkrétní informace hledejte na dalších stránkách tohoto časopisu a také na webu www.unart.cz.

• V prosinci se bude konat tradiční Štěpánský KotárFest. Pořadí vystupujících kapel a bližší informace naleznete na www.unart.cz.

Občanské sdružení UnArt získalo nové logo

UnArt v létě změnil svou vizuální identitu a začal se prezentovat novým logem, které tak vystřídalo motýla s lidskýma ušima coby křídly. O novou tvář UnArtu se postaral Vít Zemčík a my vám přinášíme jeho pohled na redesign identity sdružení.

Logo pro UnArt jsem vytvořil v rámci svého studijního pobytu na katedře vizuální komunikace v norském Drammenu. Tvorba vizuální identity byla předmětem kurzu strategického designu a moje práce pro UnArt začala zhruba v březnu pod vedením nizozemského designera Thea Sikkese.

Chtěl jsem, aby nová identita UnArtu šla ruku v ruce s filozofií sdružení. Aby vyjadřovala pohodu a hravost a zároveň aby koncept loga vycházel ze základních principů UnArtu, tedy sdružování lidí v našem regionu.

Zároveň bylo ale důležité, aby se logo a celá identita dokázaly odlišit od konkurence nebo jiných institucí, a tak tvorbě loga předcházela mravenčí práce skýtající průzkum značek, které se objevují v našem okolí.

Během následné realizace loga jsem postupně vyzkoušel přes dvacet různých variant. Až téměř nakonec mě napadlo lehce rozpílit populární symbol smajlíka a vytvořit z něj dva obličejy proti sobě a nebo dvě radující se postavy vedle sebe. S trochu představivosti můžete v logu spatřit i tvář španělského surrealisty Salvadora Dalího.

Abych si byl výsledkem jistější, testoval jsem logo dotazníkovou metodou mezi norskými spoluža-

ky, kteří nemají o UnArtu ani páru, a taky jsem přes internet oslovil známé ve Slavičíně. Téměř každý v logu rozpoznal úsměv i dvě postavy. Navíc všichni respondenti tipovali, že se jednalo spíše o logo neziskovky a cítili z něj pozitivní atmosféru.

Ve spolupráci s vedením UnArtu jsem se pak rozhodl pro využití přírodní barevné palety v rámci celé vizuální identity. Pro logo samotné jsem po poradě s vedoucím práce vybral kombinaci hnědé a světle zelené. Obě přírodní barvy, které jsou symbolem života a růstu, vyjadřují podle psychologie barev přátelství, spolehlivost a harmonii. Zvolená barevná souhra navíc není v našem regionu okoukaná a logo UnArtu se tak nedá jen tak s něčím zaměnit ani při pohledu z dálky.

Veřejnosti se nové logo poprvé představilo na hudebním festivalu Lebeda v Rudimově a postupně se s ním budete setkávat častěji a častěji. Ještě nějakou dobu si taky můžete prohlédnout prezentaci loga na adrese www.bit.ly/unart_prezentace.

text Vít Zemčík

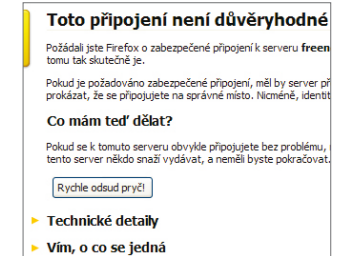
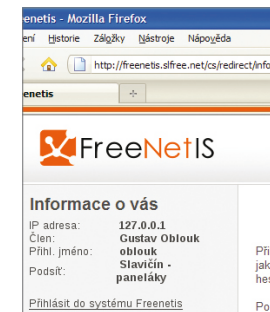
Freenetis

Freenetis je náš vlastní informační systém. Pro vás, pro členy našeho sdružení, to znamená, že platby, které jste si donedávna museli hlídat sami, teď bude hlídat Freenetis, který naleznete na adrese <http://freenetis.slfree.net>.

V tomto systému jsou uloženy např. vaše kontaktní údaje, vaše zařízení jako přijímací krabičky, počítače, notebooky anebo VoIP telefony. V následujícím článku se vám budu snažit srozumitelně vysvětlit, jak se do Freenetisu přihlásíte, jak zjistíte, kolik máte platit a další užitečné informace.

Postup přihlášení do Freenetisu je jednoduchý. Do adresního řádku vašeho prohlížeče napište adresu, kterou vidíte napravo. Poté by se vám měla zobrazit podobná stránka. V případech, kdy není uvedeno jméno člena (nebo je uvedeno nesprávně), přihlašovací jméno či podpis, kontaktujte nás na telefonním čísle 577 304 726 a my už vaše údaje opravíme. Jsou-li zobrazené informace správné, klikněte na tlačítko „Přihlásit do systému Freenetis“. Může se však objevit varování podobné tomu vpravo dole. Klikněte na „Vím, o co se jedná“ a bez obav schvalte dotaz na novou bezpečnostní výjimku. Poté se vám objeví přihlašovací formulář. Přihlašte-li se do Freenetisu poprvé a technik vám při připojení nepřidělil žádné heslo, pak je heslo stejné jako vaše přihlašovací jméno. Po přihlášení si jej raději z bezpečnostních důvodů ihned změňte. Jako první uvidíte po přihlášení váš profil a v něm vaše základní údaje. Prosíme vás o kontrolu správnosti těchto údajů, hlavně variabilního symbolu. Po kliknutí na tlačítko „Zobrazit převody“ si zobrazíte své platby. Opět - narazíte-li na nesrovnalosti, dejte nám vědět. Brzy se mj. dočkáte i dalších vychytávek – např. Vám systém spočítá váš kredit (na jak dlouho dopředu máte zapláceno), případně vám spočítá, kolik musíte zaplatit do konce roku.

Platby členských příspěvků pošlejte na účet 184932848/5500. Jako variabilní symbol uveďte telefonní číslo, které jste uvedli v přihlášce do sdružení. Tento variabilní symbol je také zobrazen ve vašem profilu ve Freenetisu. Ověřte, prosím, zda je správný. Jako specifický symbol uveďte vaše „ID člena“, které vidíte ve Freenetisu. Členský příspě-

vek činí 150 Kč za měsíc a platí se na půl roku nebo na rok dopředu. Ke každé platbě se ještě připočítává poplatek za platbu ve výši 30 Kč. Více o placení najdete stránkách www.slfree.net.

Chystáme pro vás kromě toho ještě další síťové služby jako levné telefonování přes internet (VoIP) nebo televizi po internetu s rozsáhlou nabídkou kanálů (IPTV). K dispozici jsou již některé služby, jako DC hub pro sdílení dat, e-mail server nebo Jabber server pro dopisování (něco jako ICQ) a další. Více informací najdete opět na našich stránkách www.slfree.net.

Optické sítě v našem sdružení

Optické sítě jsme v našem sdružení začali budovat v roce 2005, kdy v rámci jedné studentské prázdninové brigády vznikly projekty optických sítí pro územní řízení, pokrývající většinu Slavičína a Hrádku.

Část těchto projektů se nám již podařilo zrealizovat:

- historicky nejstarší je optická přístupová síť na ulici Mladotická, která byla realizována v letech 2005-2006 svépomocí zdejší sousedskou komunitou.
- v roce 2006 vznikla páteří optika, která propojuje stožáry na Šabatci s přístupovou sítí na Mladotické, a spolu s ní i přístupová síť v centru na integrovaných domech.
- v roce 2007 - 2008 jsme realizovali naši největší optickou přístupovou síť na panelácích (sídlíště Malé Pole)
- letos – v roce 2009 – realizujeme páteří optiku vedoucí z centra města na Vlárú, dále páteří optiku na ulici Luhačovská (která končí na nových stavebních pozemcích za benzínkou, kde jsou již chráničky pro optiku nachystány) a během podzimu začne realizace druhého největšího optického projektu – přístupové sítě na sídlíšti Vlára.

Pokud se ptáte, proč optické sítě stavíme jenom ve Slavičíně, důvodů je hned několik:

- ve Slavičíně máme nejvíce členů
- optiku nemůžeme stavět „načerno“ a pro územní řízení na stavbu podzemního nebo nadzemního kabelového vedení potřebujeme souhlasy majitelů všech dotčených nemovitostí. Tyto souhlasy je pro nás nejsnadnější získat ve Slavičíně, kde máme největší podporu (příbuzné a známé).

„Optika do každé dědiny“

Právě pod tímto heslem budeme propagovat výstavbu optických sítí v celém našem regionu. Optické sítě jsou již dnes cenově velmi dobře dostupné a jejich propustnost (1Gbit/s a více) je řádově vyšší než propustnost bezdrátového připojení. Bohužel, jejich většímu rozšíření brání následující faktory:

- malé povědomí o optice a jejich výhodách mezi lidmi
 - sousedské vztahy: překvapivě mnoho lidí se nedokáže vyrovnat s tím, že by přes jejich nemovitost měl vést kabel, který by sloužil i sousedům. I jediný protestující soused tak může velmi zkomplikovat realizaci nové optické sítě nebo páteře.
- Proto je nutné stále opakovat: optika může vzniknout jenom tam, kde o ni sami členové usilují. Pokud máte zájem o realizaci optické sítě ve vaší ulici, kde bydlí dostatek dalších členů našeho sdružení, nemusíte se o optiku doprošovat: pokud zajistíte písemné souhlasy všech majitelů dotčených nemovitostí, sdružení vám rádo optickou síť zafinancuje!

Po modré chodili mamuti

text: Tomáš Dulík, podklad mapy: Openstreetmap, zpracování mapy: Michal Ščuglík

Ráno jedu dál, mě čeká další sál...

text: Jana Žáčková, foto: SemTamFór

V době, kdy tento článek vzniká, zbývá pár dní do zahájení divadelní sezóny 2009/2010. Po celé republice se otevírají divadla svým divákům a představitelé dramaturgy vybrané inscenace na tuhle sezónu. V divadle SemTamFór se první polovina sezóny ponese v duchu divadla malých forem 60. a 70. let 20. století – vybrali jsme si hudební komedii *Elektrická puma* od slavné dvojice J. Suchého a J. Šlitra, která je doplněna textem M. Horníčka *Dva muži v šachu*, jež v sobě nese autorův komediální důvtip, ale i hlubší zamyšlení. Proto určitě neváhejte a přijďte si za námi do divadla odpočinout a zároveň se pobavit.

Divadlo SemTamFór se v poslední době profiluje jako zájezdové divadlo. Jen za loňskou sezónu členové divadla naježdili po luzích a hájích široširé české krajiny 11 213 km. Hned v úvodu sezóny například divadlo SemTamFór vycestovalo za hranice České republiky na mezinárodní festival „*Zejdeme sa na Hambálku*“, kde měli naši herci možnost vystoupit vedle osobností jako je herečka Tatiana Vilhelmová či slovenský autor, režisér a herec Jakub Nvota. Během již pravidelného cestování si členové divadla SemTamFór našli svůj hit. Stala se jím píseň Karla Gotta „*Ráno jedu dál, mě čeká další sál...*“

Může se tedy stát, že v chladných a ponurých podzimních večerech zatoužíte po kultuře, ale SemTamFór bude na cestách. Nezapomínejte! Na stránkách www.semtamfor.cz se dozvíte, co pro vás připravujeme v nejbližší době nejen ze strany našeho divadla, ale i o chystaných hostujících představeních. K tomu pro vás budeme připravovat na webových stránkách časopisu UnArt zprávy týkající se divadla SemTamFór, rozhovory s osobnostmi pohybující se jak v amatérském, tak v profesionálním divadle, kulturní novinky ve Zlínském regionu a fotoreportáže z našich cest. Takže se s námi rozhodně nudit nebudete!

Avšak staré české přísloví říká, že člověk by měl být zdravý nejen na duchu, ale i na těle. Takže mimo kulturní vzdělávání a posilování vašeho ducha se připravte i na blížící se chřipkové epidemie. A jak

říká jeden uznávaný chřipkový odborník v České republice, právě teď se můžete dát do pořádku díky vitamínům, abyste se pak nemuseli bát užít si kulturu. Takže na závěr se s vámi loučím pokřikem:

„Dopoledne dám si grep a večer za kulturou bez meškání hned, hned, hned!“

Slavičín, 7. listopadu, 20:00, Sokolovna

Ensemble Opera Diversa

V listopadu UnArt poprvé zasáhne v záběru svých kulturních aktivit i do oblasti vážné hudby. Představí tak slavičinskému publiku seskupení mladých hudebníků z Brna – Ensemble Opera Diversa (dále jen EOD).

Jak již název souboru napovídá, nebude se jednat o standardní koncert vážné hudby. Členové souboru se snaží o přístupnější, intimnější a komornější možnost prožitku z klasické hudby. Tato snaha je například patrná už při samotném výběru (ať již převzatého či vlastního) repertoáru nebo také díky zvláštnímu přístupu k jeho zpracování a k publiku samotnému.

EOD se představí cyklem japonských miniooper. Jedná se o cyklus komediálních zpěvohr inspirovaných japonskou fraškou kjógen:

- Loupežnická nevěsta
- Muž a žena v ložce
- Zpívající ženich
- dodatek: Listonoš aneb Krytí plemenné něvské maškarády

Kjógen je původně improvizovaným japonským žánrem drobných komických výstupů, které měly diváka pobavit a probudit jeho pozornost před „vážným“ divadelním představením. Postupně se kjógen ukotvil do několika set pevně zakotvených minipředstavení s precizní strukturou. Rovněž se tento žánr v současnosti znovuoživuje i nově napsanými představeními.

Obecnost tedy čeká netradiční a humorné představení současné vážné hudby. V kombinaci s nezvykle uspořádaným prostředím slavičinské sokolovny nebo malým překvapením pro diváky na začátku se můžeme těšit na nezvyklý večer, který snad mnohé přesvědčí o tom, že vážná hudba nemusí být tak nudná, jak si to obvykle představujeme.

No Name a Olympic v našem kraji

Chodíte rádi na koncerty? Pak máme pro vás pozvánku, která uspokojí hudební vkus všech generací. 16. 11. 2009 můžete zavítat do Valašských Klobouk, kde vystoupí v Kulturním domě Klobučan slovenská kapela **No Name**. V případě, že fandíte Petru Jandovi a jeho skupině **Olympic**, můžete se těšit na speciální vánoční koncert, který proběhne 11. 12. 2009 v sále Velkého kina ve Zlíně. Vstupenky

Jen doplníme, že jako předskokanky vystoupí dámské houslové Angels Trio složené z hráček zlínské filharmonie. Jejich repertoár bude složen z krátkých skladeb od tradičních autorů až po předělavky populární hudby.

Nezbývá, než vás pozvat na 7. listopadu před osmou hodinou do Sokolovny. Formální oblečení v podobě sak a večerních rób nechejte doma a připravte se na nezvyklou podívanou.

na vystoupení No Name můžete zakoupit ve všech prodejních místech Ticketportal nebo v městských informačních centrech Valašské Klobouky, Slavičín, Brumov-Bylnice a Luhačovice. Vstupenky na Olympic pak seženete rovněž v prodejních místech Ticketportal či na stránkách www.ticketportal.cz. Tak tedy vzhůru za podzemní kulturu a mnoho příjemných hudebních zážitků!

text Richard Černý foto EOD

text Magda Hanková

text Vít Zemčik

text Klítan Hrdina

Sobotní kino hraje znovu na přání

Po letní odmlce můžete sobotní večery trávit znovu před filmovým plátnem. Od září pokračuje ve Slavičíně série sobotních promítání díky unikátnímu projektu Film a škola a vy si tak můžete zdarma užít další bijáky podle vašeho gusta. Novinkou je změna webu s hlasováním, který se přesunul na adresu dokinavsobotu.slavicin.org. Promítat se bude každý měsíc, na výběr budete mít hned tři snímky a opravdové filmové labužníky čeká po každém filmu ještě krátká beseda. To abyste měli sobotní filmový servis kompletní.

Co poslouchá

Lenny Trčková

zajistil Richard Černý foto Ladi

Ráda hledám nové věci a taky se občas ráda vrátím ke starým peckám, takže přesto, že má **Madonna** novou desku, se kterou přijela i do Prahy, já se v té době vrátila k jejímu **Confessions on A Dance Floor** z londýnského koncertu a naprosto mě to nakopává.

Další deska, která mi v posledních dnech hodně zněla v uších, jsou **Yeah Yeah Yeahs** v čele s **Karen O - Fever To Tell**. Doporučuju skladbu **Maps**. Má nejoblíbenější!

Další desky, které mají čestné místo v mé diskografii, jsou rozhodně od **Bloc Party**. Píšu desky, protože bych nedokázala jednu z nich upřednostnit. Ale mám oblíbené skladby - **Two More Years, I Still Remember, Banquet, Helicopter, So Here We Are**.

Čtvrtým albem bych vybrala **Depeche Mode - Want** a taky skladbu **Sea Of Sin (Church Mix)**.

A jako poslední, pátou desku vybírám **The Last Shadow Puppets - The Age Of The Understatement**, ke které se vrátím, protože si tak alespoň připomínám jejich skvělý koncert v Berlíně a taky to, že naživo hrají stejně dobře jako na desce, ne-li líp.

Koncertní rozlety

Velké festivaly skončily a je na čase se rozletět do menších klubů. Abychom nelítali moc daleko, budeme se pohybovat v okruhu 50 km, řekněme od bodu „V“, jako Vizovice.

Tento bod jsem zvolil, protože připravované akce v sobě mají něco valašského.

Nejdříve navštívíme Vsetín. Místní nezávislé sdružení **CULTBURGER** (www.cultburger.cz), pořádá v klubu **Tri Opice** 17. 10. 2009 vystoupení legendární teplické (dnes už pražské) formace **Už jsme doma** (ujd.tre-hosting.cz). Myslím si, že psát o této kapele není ani třeba. Jako předkapela zahraje rožnovská punk-rocková skupina **UŠTKNI**. Jak je napsáno na stránkách Cultburgeru: „Jedovaté popěvky na svízny punk rock.“

Zhruba o měsíc později ve stejném klubu proběhne punkový večer s **THE THREATS** (www.myspace.com/threats) - starý skotský streetpunk, **TYPHOON MOTOR DUDES** (www.myspace.com/typhoonmotordudes) - německý punk rock,

NE!BUDEME (www.myspace.com/nebudeme)

- mix punku, rocku a reggae z Valach. Akce se bude konat 14. 11. 2009 a pořádá ji opět sdružení Cultburger. Čas začátku obou akcí není uveden, ale jak bývá zvykem, začátek bude mezi 20:00 a 21:00 hodinou. Myslím si tedy, že se rozhodně máme na co těšit.

Jako druhé město obletíme Rožnov pod Radhoštěm. Zde v legendárním klubu **VRAH** (www.vrah.cz) v sobotu 21. 11. 2009 zahraje berlínská darkpunk-hardcore-crustová kapela **UNQUIET** (www.myspace.com/weareunquiet). V překladu znamená Unquiet neklidný. Ale také existuje snímek The Unquiet. Jestli má kapela něco společného s tímto filmem, opravdu nevím. A proto je třeba vydat se za touto kapelou a zeptat se, jestli se zde třeba náhodou neproplétají nějaké nitky.

Takže jsme se rozletěli do dvou valašských měst a jak vidíme, bude to podzim punkový. S klidem tak můžeme říct PUNK'S NOT DEAD.

FACEBOOK

Společenský webový systém Facebook (dále už jen FB) se stal během dvou let fenoménem. Právě tehdy totiž nastal pravý „facebookový boom“, který se dle očekávání přenesl i k našim hranicím. I přesto, že jsem dlouho odolávala registraci, i já jsem se nakonec stala jeho aktivní uživatelkou. V následujících řádcích se pokusím objektivně vylíčit jeho klady i zápory – vězte totiž, že i on má dvě rozličné tváře.

Hned na úvod je třeba podotknout, že FB není ani tak „dokonalý“ ani tak „nebezpečný“, jak se o něm mnohdy šíří. Jistě, během registrace musíte uvést základní nezbytné údaje o své malíčnosti, které nejsou údajně smazány z databáze ani po deaktivaci profilu, nicméně další „odhalování“ osobních údajů už závisí pouze na vás. Nedávno mi kamarád řekl větu, která zcela vystihla podstatu tohoto „záračného“ profilu: „Facebook jsem si mohl pořídít až potom, co jsem rezignoval na soukromí.“ Pravda je totiž taková, že skrze tento společenský webový systém můžete sdílet se svými přáteli (které ale musíte autorizovat) nejen informace o tom, co právě (ne)děláte, ale také fotografie, videa a další soukromá data. Ti odvážnější pak do svého profilu přidávají i informace o svých zálibách, soukromém životě atp.

TOP 5

nejabsurdnějších skupin na Facebooku

KRUH – Keď sa nezapíšeš do skupiny, do siedmich dní zomrieš

359 členů

Zakladatel skupiny má zjevně obrovskou fantazii, oblibu v hororech a myšlení v duchu stylu emo.

Keď sa do tejto skupiny narve 80 ľudí, zima hned odide a bude teplo

81 členů

Zdá se, že téhle skupiny se dlouho trvající zima příliš nezalekla. Docela škoda.

Když se do téhle skupiny narve 1000 000 lidí, S JEDNÍM Z NICH SE VYSPÍM!!

1 člen

Jeden člen ve skupině vypovídá naprosto dokonale o její „užitečnosti“. Holt, ne každý „fejsbůkář“ se nechá ukecat na sex.

Jestliže se do téhle skupiny narve 50 000 lidí tak v Čechách zmrazíme čas!

35 členů

Čas sice zmrazen nebyl, ale možná zamrzl autorův úsměv, 35 členů je totiž oproti očekávaným padesáti tisícům pěkně fiasko.

Ak sa do tejto skupiny pridá 8 miliárd ľudí, medúza a pontík, tak nič...

31 členů

A největší absurdita na závěr. Hm, poníka a medúzu jsem na FB opravdu ještě nenašla. Ve vodním světě a v ZOO se tenhle fenomén asi ještě nerozmohl.

text: Magda Hanková, ilustrace: Michal Ščuglčík

Nyní si položíme otázku, co přivedlo 200 milionů uživatelů k tomu, aby si založili FB. Zvědavost? Virtuální exhibicionismus? Snaha, jak být neustále v kontaktu se svými blízkými? Já osobně se řadím do první kategorie. Jedno se totiž FB musí nechat, umí člověka poměrně slušně zabavit. Nabízí mu nepřeborné množství (mnohdy nesmyslných) kvízů, které vás zanalyzují od hlavy až k patě, online chat, různorodé skupiny, kde můžeme podporovat oblíbené umělce či jiné významné osobnosti a další „vychytávky“ v podobě lízátek k olíznutí, odeslaných srdíček anebo farmy, o kterou musíte pečovat. Možností, jak se zde využít, je opravdu mnoho, avšak někdy je lepší nad těmito možnostmi raději nepřemýšlet a nedávat je do souvislosti s realitou.

Vše, co jsem zpočátku kvitovala s nadšením, se mi ale časem zprotivilo. I v tom lze shledávat ne-

výhodu tohoto zpopularizovaného profilu. Jako další mínus je třeba zmínit jeho neustálou „přestavbu“, jejímž hlavním cílem je co největší seberealizace uživatele. Ta s sebou ovšem může přinášet i nedozírné následky – FB totiž již několikrát „zavdal příčinu“ k několika tragickým událostem. Ano, uznávám, že FB může být v několika ohledech poněkud nedůvěryhodný. Jednak je velkým žroutem času, jednak se na něm člověk snadno stane závislým. Avšak já jako aktivní uživatelka mohu prohlásit, že všechna tato negativa se mohou vyplnit pouze v případech, že si jej příliš oblíbíte. A tak malá rada na závěr, moc svůj profil nezkoumejte, protože jakmile se vám jednou dostane pod kůži, už není cesty zpět!

Na zeď sme si psali vzkazy aj my

Proč bojkotuju Facebook

Má ho spousta mých známých a dokonce i blízkých kamarádů. Často mě tam lákají, posílají mi pozvánky na email, které mě mají přimět k registraci. Já to ale záměrně bojkotuju.

Nelíbí se mi totiž současné vytváření umělých identit. Člověk je tam sice pod svým jménem, ale dělá ze sebe něco, co není. Začalo to už profily na seznamkách apod. Když vidím slečny vyfocené mobilem z nejneuvěřitelnějšího úhlu, aby nešel vidět jejich velký nos, silnější boky či jiná kosmetická vada, která je jejich součástí, mám z toho akorát psinu.

U FB je ale horší, že vyvolává zdání důvěryhodnosti. Každý tam musí uvést své pravé jméno (aspoň podle toho, co jsem o FB četla) a pak si může zvat přátele. Připadá mi to hlavně jako potvrzení vlastní důležitosti.

Člověk je pyšný, kolik tam má přátel. Sleduje jejich statusy, ví, co se u nich děje. Má tak jakoby reálný náhled do jejich života a sám si nechává dobrovolně nahlízet do svého. Já o to ale nestojím.

Proč by mělo třicet mých známých, které potkám v tom lepším případě jednou do měsíce na pivo, vědět, že jsem měla špatný den v práci nebo na který film jsem se právě dívala? Proč bych s takovými věcmi měla někoho zatěžovat?

I kdybych se dívala na film podle předlohy Rosamunde Pilchnerové, těžko bych to na FB přiznala.

Raději bych to zamlčela, protože co by si kdo o mně pomyslel? Každý se tam ukazuje totiž tak, jaký by chtěl být. Ne takový, jaký je doopravdy. FB identita je umělá, ať si říká kdo chce, co chce.

Nikdy tam totiž člověk nedá všechno, ale jen něco. Přitom každý z nás je tvořen tisícem drobností, které dohromady skládají obraz o naší individualitě. Pochybuju, že tohle FB dokáže přinést.

Navíc vlastní kamarády se snažím nezanedbávat a setkávat se s nimi. S lidmi, které považuju za známé a občas se s nimi potkám, si ráda pokecám naživo, ale nepotřebuju znát všechny jejich náklady a problémy, se kterými se tam svěřují. Nezajímá mě to a já nezajímám je.

A že bych se ráda zařadila do skupiny Stydím se za svého prezidenta? To sice ano, ale moji přátelé mé názory znají a nikomu ostatnímu nemám potřebu to sdílet. FB je podle mě masáž vlastního ega, nic víc. A taky nafouknutá bublina, která dřív nebo později splaskne jako všechny ostatní.

P. S. FB znám jenom z doslechu a z článků o něm, praktickou zkušenost nemám, takže pokud píšu bludy, smlsňte si na mně...

U2 Live

Stadion Slaski, Chorzów, Polsko, 6. srpna 2009, support: Snow Patrol

text a foto Richard Černý

Na blogu jsem si půjčil citaci z recenze na musicserveru, že koncert U2 je jako náboženství – pokud uvěříte, čeká vás možná ne spása, ale určitě neskutečný zážitek. A věřte, že tahle věta je pravdivá daleko víc než spousta věroučných dogmat, protože jsem ji prožil na vlastní kůži.

U2 jsou pro mě víc než hudební záležitosti. Aktivita v sociální oblasti, angažování se v problematice lidských práv - to je pro mě znakem, že megahvězda nemusí zapomenout na problémy současného světa a zavřít se do svého Disneylandu mimo problémy okolí. Co se hudební stránky týče, U2 mě ovlivňovali od konce 80. let a vydrželo jim to doposud. Jejich desky jsou esencí hudební profesionality, některé z nich jsou naprosto přelomové (Achtung Baby) a živá vystoupení zkonztrují vše výše uvedené dohromady.

To, že se U2 vyhnou Česku, bylo víc než zřejmé. Nemáme v současné době vhodný stadion, který by potřeby jejich koncertu dokázal pokrýt. Nicméně koncert v Polsku mě rozhodně nerozzlobil, nakonec je to od nás blíž než do Prahy. Rozzlobila mě úplně jiná věc. Koncert se vyprodal (kromě lístků za 5000 Kč) během asi čtvrt hodiny po půlnočním zahájení prodeje na stránkách Ticketpro. Naivky jako já, které k internetu zasedly ten den po práci s vidinou koncertu roku, se krutě zklamaly. Naštěstí se lístky začaly na aukcích a bazarech objevovat cca měsíc před koncertem. Náhodně se mi povedlo nějaké sehnat – a hlavně – ke stání u pódia. Přece jen sedět na tribuně, to by se snad nedalo ani vydržet.

Cesta do Chorzowa ve dvou autech by bez navigace byla blouděním v temném lese. Systém značení polských (i rychlostních silnic) je totiž totálně zoufalý. Naštěstí jsme dorazili včas, obešli jsme stadion, udělali jsme si piknik na

trávě a sledovali davy natěšených fanoušků kolem. V pět odpoledne se otevřely brány stadionu a po hodině čekání a důkladné kontrole jsme se ocitli vevnitř. Po průchodu tunelem na samotnou plochu stadionu mě zamrazilo při pohledu na konstrukci čtyřramenné chobotnice. Naživo je opravdu impozantní a pro mě i esteticky velmi zajímavá (autorem je architekt Mark Fisher). Čekání na místě cca 40 metrů od pódia naštěstí už před osmou přerušili svým nástupem Snow Patrol. Jejich sympatický a bezprostřední projev si získal postupně i ty, kteří je neznali, a na konci svého 45minutového setu jim vřele aplaudovala plnicí se aréna.

Postupně stmívání si diváci po předskokanech krátili tvorbou různých mexických vln (jednou se povedly i dvě proti sobě), čas krátil také zajímavý výběr „předkoncertní elevator music“. Něco málo před devátou se zhaslo, Bowieho Space Oddity s animací hodin dala najevo, že je to tady. Pod skromným světlem postupně nastoupila kapela a bez okolků spustila novinkovou Breathe. Bylo hned jasné, že zvuk samozřejmě bude excelentní, skvělou záležitostí je kruhové pódium, po kterém kromě Larryho kroužily zbylé tři čtvrtiny U2 dle libosti, a samozřejmě projekce,

kteřá komukoli na stadionu v jakékoli vzdálenosti přiblížila dění uvnitř chobotnice. Další tři skladby z nové desky příjemně rozehřály před Beautiful Day, která už zvedla ze sedadel i diváky na tribunách. Elevation už ve vokálech zpíval každý a Bono chvílemi jen dirigoval. Následoval New Year's Day, jeden ze dvou vrcholů koncertu. Avizovaná akce polských fanoušků, během níž si ti na tribunách měli vzít něco bílého a ti dole něco červeného, byla úžasná. Červeno-bílý stadion evidentně dojal i členy kapely. Z dalších skladeb rozhodně vypichnu Walk On, která je na desce věnována barské disidentce Su Tj. Během ní se na kruhu kolem stage objevilo několik desítek lidí s maskami této odvážné ženy. Výmluvně. Kromě toho Bono i mezi písničkami neopomněl připomínat problémy třetího světa, ocenit práci dobrovolníků, možnosti, které má „vyspělý Západ“ pro pomoc chudému Jihu, atd. Pro nezaujaté by to mohlo působit jako laciná proklamace, ale vzhledem k reálným aktivitám Paula Hewsona (vlastní jméno zpěváka Bona) mi nezbývá, než věřit. U2 totiž na koncertě neodvedou jen hudební show. Snaží se rozdat i lásku, pochopení, porozumění - a to vše bez patosu a nabubřelosti.

Rozpálené publikum už jen doráželo k blahu i klasické skladby jako Sunday Bloody Sunday, Pride, Where The Streets ... Ale to byla jen předehra ke druhému vrcholu koncertu. Bono nechal zhasnout všechna světla, na obrazovku se promítl měsíc

zářící nad stadionem a požádal, aby si každý vzal do rukou cokoli, co svítí. Aréna se rozzářila desetitisíci hvězdami, které Bono pojmenoval jako Mléčnou dráhu. Každý byl v tu chvíli hvězdou. Fascinující pohled, který mě dorazil s prvními slovy One: „*Is it getting better. Or do you feel the same...*“ Roztrásla se mi kolena a hlavou proběhly rychlosti světla stovky vzpomínek. Nic lepšího/horšího nemohlo být koncem koncertu.

V předávkové sadě mě asi nejvíce potěšila milovaná Ultraviolet, kterou údajně U2 dle informací z webu nehráli na koncertech mnoho let. Pochopitelně nemohla chybět ani With Or Without You. Pak se už jen rozsvítila světlá a probral jsem se z jiného světa. Doufám, že mi ty dvě a půl hodiny vydrží v hlavě co nejdéle jako zážitek, jako poselství, jako připomínka sama sebe...

Setlist

Breathe, No Line On The Horizon, Get On Your Boots, Magnificent, Beautiful Day, Elevation, New Year's Day, I Still Haven't Found What I'm Looking For, Stuck In A Moment You Can't Get Out Of, Unknown Caller, Unforgettable Fire, City Of Blinding Lights, Vertigo, I'll Go Crazy If I Don't Go Crazy Tonight, Sunday Bloody Sunday, Pride (In The Name Of Love), MLK, Walk On, Where The Streets Have No Name, One

Přidávky

Ultraviolet (Light My Way), With Or Without You, Moment Of Surrender

BrutAL pOp

text Roman Saňák foto Martina Šuráňová

Dne 22. srpna 2009 se uskutečnil v pořadí již čtvrtý ročník BrutAL pOp(u). Jedná se o „malý“ jednodenní hudební festival, kde vystupují skupiny nejen z širokého okolí Slavičína. Celou akci koncipujeme tak, abychom návštěvníkům přiblížili kapely, jež reprezentují různé žánry. Naší snahou je připravit pro hudební nadšence přijatelné ceny a v neposlední řadě také zajistit pohodovou atmosféru.

Přístupme však již k samotnému letošnímu ročníku: je předposlední srpnová sobota kolem třetí hodiny odpoledne a hrádecké vyletiště se pomalu začíná naplňovat netrpělivými fanoušky hudby (někteří zde dokonce stanovali už od pátku). Mohutná mračna se sice honí po obloze a „straší“ návštěvníky festivalu, avšak zatím nespadla ani kapka.

Ručička hodinek se nám přehupuje lehce přes čtvrtou hodinu a odstartovat celou akci, kde vystoupilo celkem devět

kapel a šest DJ's, měla tu čest mladá kapela z Pitína - **Non Revolver**.

Formace hrající funk-rock dorazila v plné síle a přivezla s sebou i žestě a klarinet, a tak o jejich úspěchu nemohlo být pochyb. Po odehrání několika skladeb však začíná lehce pršet. To ale **Non Revolver** vůbec nerozhazuje a pokračují ve svém podařeném vystoupení. Po jejich setu nastupují ostřílení muzikanti ze Slavičína a okolí, kteří si říkají **Aparty**. Za necelé tři roky jejich existence po sobě zanechali velký kus práce, a tak zahrání na BP 09 bylo sázkou na jistotu. Začíná pomalu pršet a v tom už stojí na pódiu **Chorý kůň**. Nemyslím toho s hřívou na hlavě, podkovami a ocasem, který má rád cukr, ale toho, který je až moc zdravý a během svého krátkého působení se stal relativně velice oblíbeným. Míchá totiž prvky funk, jazzu i tvrd-

šího rocku a tohle vše podbarvuje houslemi. Celkový dojem – pánové jen tak dál, tento projekt vypadá dost slibně.

Poté na jeviště nastupuje brněnské akustické trio **Model Bazaar**. Na BP 09 nám tahle skromná formace uvařila z debutu *A Bit* opravdu velice „silnou akustickou kávu“, po které místy běhal mráz po zádech. Tak přesné a dynamické hraní, se kterým se pustila do návštěvníků, by jí mohla závidět kdejaká kapela.

Avšak pak se potýkáme s prvním problémem – dochází kořalka. Pohromu ihned řešíme a doufáme, že další trouble již neprijdou, avšak nestalo se – kytarista **The Pooh** totiž zapomněl kytaru a nezbyvá, než mu ji rychle přivést. Pak už může chew-rocková jízda připomínající Nirvanu, stone-rock, blues, rock 'n' roll, punk či heavy metal vypuknout.

Následně se blíží hlavní hrací čas a s ním i parta starých dobrých punk-rockerů známá jako **VOLANT**. Formace nám přijela představit svou novou desku *Hogo Pogo* a jejich vystoupení se setkává s velkým a kladným ohlasem, neboť

během jejich skoro 1,5 hodinového hraní všichni zapomněli na jakékoliv zábrany či společenský bonton. V ten moment nikomu déšť nevadil. Nikdo totiž ani nevěděl, jestli je mokrá nebo zpocený. Do toho všeho se ještě ozývalo neustálé hecování lidí od frontmana Pavla Milichovského: „*Točte se pankáčové*“, které jen přidávalo na perfektní atmosféře, jakou zde dokázali vytvořit.

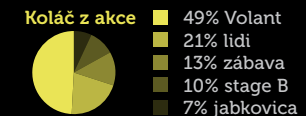
Po nich nastupují **My Funeral** z Bystřice pod Hostýnem. Jejich skákací riffy hardcoru kombinované se screamo prvky ema, které doplňuje hluboká dynamická basa a bicí s perfektní rytmikou, vzbuzuje nadšení mnoha přítomných.

Hodina pokročila a s ní se taky nekompromisně „přitvrzuje“. Pardubičtí **Klan** se s ničím nepárou a přicházejí to na pódium vyložené „rozbít“. Čistokrevným death-metalem tak pod sebou vytváří pogo a na pódiu pak hotové peklo. Není tedy divu, že došlo k vyhození pojistik. Během jejich bleskového nahození neměl nikdo nárok na sebemenší vychladnutí a pogiáda doprovázená skoky z pódiá do lidí tak mohla pokračovat v plném proudu.

Jak se dělá precizní thrash-metal v Prievidzi, nám přijeli ukázat borci jménem **Performed**, kteří

vzali své vystoupení útokem a songy z nové desky obohacovali o vynikající covery od Sepultury, Death či od skupiny Metallica. Zkrátka a dobře, byl to koncert, kterému snad nebylo co vytknout.

BrutAL pOp 2009 se nám spolu s touto kapelou chýlí ke konci. Dohrála poslední kapela a zároveň spadla poslední kapka deště. Už je to tak! Celý program nám kompletně propršel. Avšak i přes nepříznivé počasí se k nám vypravilo necelých 400 platících lidí, což je přímo neuvěřitelné. Takový úspěch nás velice motivuje k pokračování a pořádání BrutAL pOp(u) 2010. Nezbyvá, než poděkovat všem, kteří přišli, podpořili a zasloužili se o pokračování festivalu v dalších letech. Tak tedy, za rok nashledanou!

Lebeda Festival 2009

text Richard Černý foto Martin Lacko (WalmezCity.cz),
Martina Šuráňová

Lebeda festival alias Festiválek je pro mnoho slavičínských i okolních obyvatel důvěrně známým pojmem. Dnes již tradiční akce se konala opět v krásném přírodním prostoru nad Rudimovem. Letos byl areál posunut na jiné místo kvůli problémům s majiteli pozemků, vše se ale podařilo vyřešit ku prospěchu věci. Zkusme se ale nejdříve krátce ohlédnout do historie.

Festiválek vznikl v roce 1998 jako pokusná, téměř spontánní jednodenní akce, na které se představilo několik regionálních skupin. Kladný ohlas prvního ročníku vyburcoval pořadatele k rozšíření. Z jednodenního happeningu vznikla standardní dvoudenní akce s rok od roku větší návštěvností. Festiválek se potýkal samozřejmě i s problémy: rozpočet, návštěvnost, konkurence jiných hudebních událostí. Především počasí je nevyzpytatelné a asi třetí nebo čtvrtý ročník se spíše podobal bahnitému Woodstocku. Postupná změna v dramaturgii doplňovala hudební výběr o modernější trendy v taneční a hiphopové sféře. Přiznávám, že vzhledem k mé orientaci na živou hudbu mi tento posun až tak nesedl, nicméně jeho nesporným kladem je přilákání mladší generace, která jde

právě za těmito styly. Jedním ze základních principů festivalů je přece mít toleranci a zkusit ochutnat i jiný šálek hudebního čaje. Proto se nebraňte nakouknout i do tanečního stanu, je docela možné, že vás dusot basů uchvátí a vrhne do víru tance. A nemusíte mít zrovna sedmnáct.

V letošním roce se festiválek vrátil po několika letech pod křídla Unartu s menším rozpočtem i obsazením. Přesycenost letní sezóny hudebními akcemi se v posledních letech projevovala i na návštěvnosti v Rudimově, proto bylo nutné hledat další cesty. Základem se stala opět živá hudba na hlavním pódiu doplněná o tanečně zaměřený stan.

Stejně tak jsem se na začátek vrátil i já. Lebeda pro mě nezačala v pátek odpoledne s tóny první kapely, ale už o pár dní dříve. Třídenní dovolená strávená na louce mezi

lesy byla vynikající duševní relaxací a také fyzickým zruinováním. Pro neznalé zákulisí jen objasním, že Lebedu nepřipravuje profesionální tým dramaturgů, stavitelů přístřešků, pódia, atp. Každý z organizátorů a pomáhajících dělá toto všechno ve svém volném čase bez nároku na peněžní odměnu. Dobrovolnost a zápal je hlavní ideou Lebedy a právě to je také důvodem, proč jsem přiložil ruku k dílu.

Vlastní program Lebedy začal v pátek úderem 17. hodiny, asi 15 minut poté, co jsme dokončili poslední úpravy pódia. Všechno naštěstí vyšlo a stihlo se, i když na poslední chvíli. I to je riziko amatérsky organizovaných akcí. Slovenští Out Of Mind mě příjemně překvapili hlavně projevem zpěvačky. Její hlas byl rozhodně kvalitativně na vyšší úrovni, než projev samotné kapely. Následovali slavičínští Quarantine Suite s jejich zatím neotesaným, ale o to upřímnějším hutně rockovým projevem. Doufám, že to klukům vydrží i nadále a budou pokračovat v nastoupené cestě. Kapelu KOFE-IN jsem vynechal, protože jsem tento band slyšel o dva týdny dříve na Colours of Ostrava. Sympatický šlapavý zvuk sem tam zabíhající až do tanečních rytmu, doplněný

o saxofon a kytarové party – to vše by vás nemělo nechat stát v klidu ani při začátkách festivalového večera. Klasika ve formě Insanie poté určitě potěšila každého pravověrného rockera.

V pokračujícím večeru jsem se začal věnovat i výletům k tanečnímu stanu, konverzaci s přáteli, takže na hudbu mnoho prostoru nezůstávalo. Ale i o tom jsou festivaly, a takovéto regionální obzvláště. Kde přece potkáte tolik známých a přátel na jednom místě? Bohužel kolem jedenácté hodiny večerní začalo pršet. Frekventované části louky se začaly měnit v kluziště, diváci uprchli k baru či do připravených stanů a jen vyhlíželi konec vodního přívalu. Ten se bohužel dostavil až k ránu, takže druhý den nás přivítal bahnitou vrstvou, nesjízdnou cestou k pódiu a výrazným ochlazením.

Počasí je bohužel nepředvídatelné a tento rok ukázalo svou horší stránku. Negativním efektem je pak samozřejmě nižší návštěvnost, nicméně počet cca 550 platících se ukazuje jako velmi dobrý výsledek v kontextu daných podmínek.

Ze sobotního programu vyberu alespoň několik záležitostí, které mě výrazněji zaujaly. Samozřej-

mostí bylo vystoupení slavičínských Chmur a HUP (u obou v dobré formě a náladě). Zlatým hřebem soboty bylo vystoupení novozélandského souboru Te Ranga Tumua. Toto seskupení původních maorských obyvatel Nového Zélandu momentálně hostuje již několik měsíců na Slovensku. Díky kontaktům pořadatele se je podařilo pozvat na odpolední vystoupení, během něhož proběhl strhující průřez domorodým folklórem od divokých válečných tanců až po milostné balady. I přes občasný deštík obecenstvo nadšeně aplaudovalo netradičnímu bodu sobotního programu.

Nakonec nesmím samozřejmě opomenout dva hlavní taháky večera (alespoň pro mne osobně) – Schodiště a Evolution Deja-Vu. Schodiště odehrálo zábavný, vtipný a nadupaný set kvalitní bigbítové muziky. V jejich případě nejde o žádná převratná hudební ani textová kouzla. Schodiště především předvádí to, jak se dá už mnoho let dělat dobrý rock, komunikovat s publikem a dokázat ho strhnout na svou stranu. Evolution jsou naopak čerstvou krví inspirovanou elektronikou, world music a v textech také společenskou a politickou kritikou. Vliv Asian Dub Foundation je v jejich projevu zřejmý, nicméně není to žádný plagiát. I přes dlouhé zvučení se nadšené obecenstvo dočkalo přívalu energie, která roztančila na blátivém podkladu velkou skupinu lidí.

Jen mezi řádky nesmím opomenout zmínit také o tanečně zaměřené Pohon Crew stage, ve které jsem strávil během sobotního večera několik hodin. Absolutně si nejsem jistý dobou, v rytmech breakbeatu, DnB jsem naprosto ztrácel pojem o čase. Vřele každému mohu doporučit. Ať pro zahrátí v chladném večeru, nebo pro příval endorfinů z nekonečného tance.

Letmé ohlédnutí za letošním červencem ukazuje, že jsem ho procestoval po festivalech. Určitě by stálo za zamyšlení, co a proč bylo nejlepší. Colours of Ostrava, trenčínská Pohoda, Lebeda a plná bonboniéra sladkostí ve formě koncertu U2 na konec... Nemluvě o tom, co jsem ještě nestihl. Hodnocení a srovnávání nemá smysl, každá z akcí měla hudebně i osobně něco do sebe. Lépe by bylo mít více času, peněz a den, který by trval 48 hodin, tak aby se dalo stihnout všechno. Proto neváhejte a zkuste příští rok vyrazit. Nemusíte vyjet přímo na největší akce v republice, možná i rudimovská Lebeda vás může příjemně překvapit a obohatit.

Illinoise

Úplné začátky této kapely ze Slavičínka sahají někam do roku 2005, kdy ještě pod názvem H2L začíná (po opravdu jen letmém sehrání se ve zkušebně) vystupovat na místních akcích. Názory na ni se tehdy různí, nicméně v leccem se shodnou. Ty pozitivní hlavně oceňují, že skupina podobného stylu (za své hudební inspirátory Illinoise uvádějí hlavně americkou kytarovou scénu, reprezentovanou například Maserati nebo ...And You Will Know Us By The Trail Of Dead) zde vcelku chyběla, nicméně na druhou stranu je Illinoise často vyčítána nepřítomnost zpěvu (to mně osobně sice nevádí, nicméně instrumentálkami se holt vkusu většinyového posluchače nikdy moc nezavděčíte). Tohle období kluci završují vydáním jednoho tracku na americké kompilaci Copper press. Další jejich počínání se nese ve znamení příchodu zpěváka Ondry - s ním se Illinoise zavírají ve zkušebně a místo vymýšlení zpěvu do starých písní se raději pouští do tvorby zcela nových věcí, které kapelu více přibližují popovější indie scéně. I kvůli výše uvedeným hudebním vzorům je pak jaksi zřejmé, že se jedná výhradně o anglicky zpívané věci a nutno podotknout, že čeština by se snad k tomuto druhu hudby ani moc nehodila.

text Vojtěch Remes foto DVEN, archiv Illinoise

V roce 2006 natáčí formace ve slavičínském studiu demo, přičemž pravidelně účinkuje na různých koncertech nejenom v našem kraji, nicméně vzhledem k pracovní vytíženosti členů dochází postupně ke značnému útlumu jejich hudební činnosti a kapela si nakonec dává na bližší nespécifikovanou dobu pauzu. Během ní ji navíc opouští kytarista Michal, který se přidává k jiné místní kapele Deer Deer.

Avšak v poslední době začali Illinoise jevit známky opětovné aktivity, zkoušejí a nahráli (opět ve slavičínském studiu) nový singl s názvem Blackout, který si můžete poslechnout například na www.bandzone.cz/illinoise.

Delší pauza kapele, zdá se, prospěla, hlavně zpěvák zní daleko jistějším dojmem, kdy se už nepouští do zbytečných výšek, které by pak jen těžko vyzpíval. Také si pořídil a obsluhuje novou hračku – malý syntetizátor, kterým vytváří v písni různé zvuky, nicméně ty na mě působí spíše rušivě.

Ted už zbývá jen doufat, že vydaný singl nebyl jen chvilkovým probuzením z hluboké letargie kapele, ale že v blízké době toho nazkouší víc a předvede se nám také znovu naživo.

Marek Hoblík

Nejdůležitější je napsat dobrou písničku

text Tomáš Dulík foto Jan Laník, Jan Kolman, Jiří Štencek

Pro mnohé z vás bude tato informace stále ještě překvapením: naše milovaná kapela Psychonaut, která několikrát zahrála na akcích UnArtu ve Slavičíně a okolí, před nějakou dobou ukončila činnost. Na červencovém festivalu Lebeda v Rudimově se však ukázal kytarista Marek Hoblík spolu s kapelou KOFE-IN, a tak jsme ho „odchytili“, zeptali se na jeho nové aktivity i na rozpad Psychonautů a samozřejmě také na nějaké ty cenné rady pro nás, amatérské kapely.

Začneme třeba tím, co děláš teď, čili kapelou KOFE-IN. To je v porovnání s Psychonautem úplně jiný styl muziky. Jak jsi dospěl k takovému posunu?

Víš, on to není ani tak můj posun, jako že bych něco skládal, protože KOFE-IN je kapela složená z mých kamarádů a ti mě poprosili, jestli bych jim nevyprodukoval desku. Přesněji řečeno: přišel za mnou zpěvák Komár a říkal, že by potřebovali vyprodukovat desku a že by ji chtěli se mnou nahrát. A já jsem souhlasil. Tehdy jsem zrovna začal dělat v Jedničce (nahrávacím studiu, pozn. autora) v Ostravě, a tak jsem si řekl, že to bude první větší kapela, co tam budu dělat, a začal jsem to s nimi nahrávat. No a pak z nich vypadlo, že by potřebovali ještě nahrát kytary a v závěru se mě zeptali, jestli bych s nimi neodehrál pár koncertů. Tak jsem s nimi odehrál pár koncertů a už jsem u nich zůstal. V té době už jsem

nefungoval s Psychonautem rok, protože ta kapela se prostě nějak vyzrála sama ze sebe, zevnitř...

Tohle se stalo přesně kdy?

Před rokem jsem začal pracovat na KOFE-INu, bylo to na jaře – někdy v květnu.

A jak to vidíš?

No, kluci jsou snaživí. Komár, zpěvák, je šikulka a básník, vydává sbírky... je to poeta a zároveň frontman, kluk, který ví, proč to dělá. A to je pro mě důležité, že má v tomto jasno.

Kluci měli v podstatě směr, už když mi dali „demáč“. To už byli nasměrovaní a já jsem to jenom naaranžoval, naprogramoval písničky atd.

Teď trochu z jiného soudku: sdružení UnArt se zaměřuje na podporu ama-

térských umělců. Psychonaut byl velice úspěšná amatérská kapela, ovšem nezastoupená v OSA, zatímco KOFE-IN v OSA zastoupený je, což je u amatérské kapely nezvyklé. Proč tomu tak je?

My jsme samozřejmě zastoupení OSA a Intergramem, protože si myslím, že je to nutnost. Už jen z praktického důvodu, že nepřicházíme o peníze, víš? Myslím si, že v případě, kdy kapela chce udělat krok k profesionalitě, tak zastoupení je jedna z věcí, kterou musí bezpodmínečně udělat. Jestliže napíšu písničku a ta se hraje v rádiu, na diskotéce, na koncertech, kdoví, kdo ji ještě někdy zahraje, tak proč by peníze z toho měly téct nějakému Jandovi nebo Richardu Krajčovi? Ačkoli ty lidi mám rád, proč bychom ty prachy neměli mít my? A zpětně z těch prachů, který máme, si financujeme videoklipy, které platíme, atd. Všechno se musí nějak financovat.

Ale funguje to tak, že se vám z těch organizací vrátí víc, než do nich vrážíte?

No jasně, u OSA jsou nějaké roční příspěvky, ale není to nějak strašlivé. V případě, že hrajeme, koncertujeme, tak ty penízky se nějakým způsobem vrací, je to fakt lepší. Stejně tak Intergram v podstatě pohlídá i tantiémy za skladbičky, co nám hrají v rozhlase. My zpětně ty tantiémy používáme na rozvoj kapely, takže rveme peníze do videoklipů, zařízení a takových věcí, víš? Čili, já si myslím, že tohle už pro nás teď má význam – i pro amatérskou kapelu.

Když porovnáš KOFE-IN a Psychonaut z hlediska nějakých ambicí, jak to vidíš?

Ano, to je přímo vidět. Já jsem odešel z Psychonautů, protože už jsem neměl energii to nějakým způsobem tlačit dál, a protože jsem měl pocit, že

„Kapela Psychonaut se prostě nějak vyžrala sama ze sebe, zevnitř...“

Jediný, kdo tam má nějaké ambice, jsem já. A nejsem nějak přehnaně ambiciózní, jenom si chci občas zahrát na dobrých festivalech a tak.

Víš, v KOFE-INu už kluci měli směr a věděli přesně, jakým způsobem na koho působí, kdo je publikum. Co se týče marketingu, je to daleko víc zvládnutá kapela než Psychonaut. Psychonaut byl anarchistický, chaotický. KOFE-IN má přece jenom jasnou ideu, myšlenku. Během toho roku, co jsme spolu, jsme udělali kus práce a myslím, že je to i slyšet.

Jak probíhá v KOFE-INu tvorba?

Teď se trochu trápíme, protože jsme za první deskou a chtěli bychom udělat další. Víme jak, ale pořád máme problém do-táhnout nápady do konce, kdy bych si to vzal do studia a tam to vyprodukoval. My jsme zase na začátku, nefunguje nám teď takové to jamování, většinou skládáme už na polohotové věci. To znamená, že máme představu, jaký tam má být vokál, jaký tam má být spodek a do toho se potom „vytváří“ zbytek ve zkušebně, ale je to trochu jiná práce, protože jak vidíš, nehrajeme s basou, máme spoustu věcí naprogramovaných... Živé jsou vlastně jenom saxofon, flétna, kytara a bicí. Ostatní nástroje jsou naprogramované. První deska vznikala v podstatě na základě „demáče“, kdy se vytvořil nějaký ten materiál, který se potom doprodukoval do desky - do závěrečného stádia.

Vraťme se teď ještě k Psychonautu. Já jsem byl hodně překvapený, že Psychonaut skončil, protože jsem o tom nikde nenašel žádnou informaci. Dozvěděl jsem se to až od Jováka, který tady na festiválku zajišťuje kapely, ptám se ho: „Co Psychonaut?“ - A on mi řekl: „Jsi mimo, Psychonaut už

dávno nehraje!“ Já říkám: „Jak to?“ A on na to: „Podívej se na web!“ Tak jsem se podíval na web a nenašel tam vůbec nic, jenom na wikipedii takovou jednu zmínku...

Ano, my jsme tu kapelu zrušili. Já jsem to fakt už nemohl táhnout dál. My jsme měli sice nějaký nápad, ale dosáhli jsme na té amatérské úrovni jistého vrcholu cesty. A když tam neuděláš nějakých dalších x zásadních kroků, tak se prostě nedostaneš dál. Už jenom třeba tvorba té muziky. Pro kluky z Opavy, což je úplně malé městečko někde na severu Moravy, daleko od Prahy, je to celkem složitá věc. Vem si, že my jsme se dostali s písničkou „Máme rádi jazz“ do „telky“, udělali jsme výborný klip. Tohle všechno jsme zkusili, víme, jak to udělat a pak najednou ti dojde energie a štáva. Ani vlastně nevíš, jestli je to přesně to, co jsi chtěl dělat, víš? Ačkoli kluci ještě hrajou i beze mě, všichni nějakým způsobem hrajou, tak už rozhodně nedělají „psychonauti“ muziku a už se tím víceméně tak jenom baví po večerech.

Mohl bys ještě trochu víc přiblížit ten zlomový bod, kdy jste se rozhodli, že jste úplně vyčerpaní, že už nemáte dál na to, investovat do toho další energii, že s tím radši seknete?

To bylo víceméně moje rozhodnutí, protože my jsme udělali nějaké věci, nějaký „demáč“ a já jsem najednou zjistil, že je to umělé, strašně těžko se mi to vysvětluje. To normálně jedeš v té mašině, která má náprah. Jedeš, jedeš, jedeš – ten vlak frčí – a najednou ztratíš páru z nějakého důvodu, například, že jsme se půl roku pracovali s jedním textem, pořád jsme nebyli schopni s tím nic dělat a bylo to takové už vyčerpání a nikdo tomu už ani moc nevěřil. A jenom kvůli tomu, abychom se viděli na zkouškách, jsme spolu nemuseli být... Ještě si možná říkáš, že je to dobrý, že ještě můžeš dál tlačit, tlačit, ale když začneš cítit takové to upadání, tak už není úniku, to tě prostě dostihne. A to fakt pomaličku, pomaličku –

den za dnem, týden za týdnem – upadá, upadá, upadá zájem, až to fakt odstáví na vedlejší kolej, začneš se věnovat jiným věcem. Já jsem třeba začal studovat vysokou.

Co děláš?

Ve Zlíně na UTB „Multimedia a design“.

Fakt, jo? (smích)

Teďka jsem dodělal druhák, víš? Příští rok snad dodělám bakaláře a pak se uvidí. Chci se ještě dál věnovat zvukarině profesionálně, pokud možno...

Neříkali jste si, že si třeba uděláte jenom pauzu, jako rok, dva?

Hele, mě to občas napadne. Protože já jsem s Kamilem i s klukama dost často, s Kamilem si občas zahrajem, zazpíváme si... nebo si tak u něho zadrnkám a on mi přehraje své nápady, ale já jsem spokojený s tou kapelou, co v ní teďka hrajou, a krom toho mám spoustu jiných starostí a to mě teď absolutně naplňuje, víš? A možná, že za rok, za dva, toho nechám a budu se věnovat jenom té produkci anebo něčemu, co mě bude bavit bytostně nejvíc. Ještě nevím...

Jakou bys dal radu kapelám, které jsou tady u nás a jsou někde na začátku, to je tam, kde jste byli s Psychonautem v roce 1999–2000, a které sní o tom, že by si jednou chtěly zahrát v ČT anebo v Očku, chtěly by si udělat klip, chtěly by spolupracovat se špičkou své scény jako tehdy Psychonaut s Romanem Holým. Co bys jim doporučil? Na co by se měly ty kapely zaměřit? A kdyby toho dosáhly, jak by měly pokračovat?

Tak v první řadě by měl ten člověk, který chce dělat tu muziku, pracovat sám na sobě. Měl by být sám za sebe co možná nejlepší, to je jedna věc. Druhá věc, aby se tak trochu orientoval v té muzice, aby sledoval muziku, co se hraje, aby sledoval to, co lidi baví. Je taky hrozně důležité vědět, jaké máš posluchače - i kdyby to měly být třeba 14letý holky - tak je fakt důležité vědět, že mě poslouchají 14letý holky a z jakýho důvodu. Stejně tak, jako je muzika výpověď generační, tak je to hlavně tvoje výpověď. A jestliže nebude upřímná, ale falešná nebo něco, tak se ti to nepodaří. A jestli se tím bavíš, tak jsi o krok blíž...

Psychonaut byla přece jen radost a strašně nás to bavilo, jenom jsme dojeli na to, že jsme fakt kluci z maloměsta. To se nezdá, to je v každé větě, v přístupu k aparátu, v přístupu k nástrojům, v přístupu na zkoušku, když přicházíš – jestli jsi mimo nebo naopak soustředěný na věc. O tom, jak se připravíš na tu zkoušku, jak se připravíš na koncert. V těch drobnostech, úplně v prkotinách, podle mě, se to skládá. No, a pak musíš napsat dobrou písničku a dobře ji zazpívat, písnička je strašně důležitá – nejdůležitější věc, napsat dobrou písničku. Co si myslíš? To je asi tak.

Kdo je Marek Hoblík

Narozen 1971

1999 – 2007: kapela Psychonaut
2000 – album Pásmo krátkých písní (Studio JAMES)

2001 – album Zeměven (Studio JAMES)

2004 – album Jsem tady (Studio Kročkov, Studio Zlín, © X Production a Michal Škoda), křest alba

2005 (kmotrem je Roman Holý)

2005 – videoklip Indián (režie: Allan Šubert + www.paalfilm.com)

2006 – videoklip „Máme rádi Jazz“ a „O oku, hadovi a ptáku“ (www.paalfilm.com)

Kapela mimo jiné vystoupila i v pořadech Kultura CZ či Dobrá ráno. Krátce nato je klip „Máme rádi jazz“ zařazen do hitparády a pravidelných rotací na TV Očko. Píseň hraje pravidelně v rádiích Hellax, Apollo, AZ, Krokodyl, Rádio 1, Rádio Student a v hitparádě Evropa 2 a TV Prima.

přelom 2007 – 2008: kapela ukončila činnost

2009 – ČT2 – Noc s andělem květen 2008 – dodnes: kapela KOFE-IN

Hoblíky sme ešte neznali

I ve třech umíme udělat atmosféru

„RáádBeers Rudimov!!!“ – tak s tímhle slovním spojením se musel setkat snad každý, kdo navštěvuje nedělní fotbalové zápasy tzv. „pralesní“ ligy. RáádBeers Rudimov je fanklub Rudimova, který funguje již přes rok a časem si vytvořil pevnou fanouškovskou základnu. My vám nyní přinášíme exkluzivní rozhovor s Janem Juříkem, který stál u vzniku tohoto fanklubu.

text Roman Saňák foto Martina Šuraňová

Jendo, vzpomeneš si ještě, kam sahají prvopočátky vašeho fandění, a jak to všechno vzniklo?

Upřímně řečeno ani nevím, kdy to vše začalo. Vždyť Rudimov měl fanoušky už odedávna. My jsme to fandění jen obnovili a trochu vylepšili.

Proč jste si z celé soutěže vybrali právě celek Rudimova?

V klubu hraje spousta našich kamarádů. Navíc Rudimov je pro nás tím nejlepším týmem na světě. I když prohráváme, fandíme pořád na plné pecky.

Jak vůbec vznikl název fanklubu RáádBeers Rudimov?

Všichni máme rádi pivo. Proto RáádBeers.

Jaké jsou reakce lidí, když přijedete fandit s bubnem na soupeřův trávník? To se totiž v přeboru moc často nevidí.

Někdy je to docela ostré. Ne každý je z takového randálu nadšený, ale každý ať fandí, jak umí. Jsme prostě hluční.

Fandění bereš vážně, nebo se jedná spíše o takový nedělní relax?

Je to spíš relax. Neděle je na to ideální a sedět jen po hospodách není zas tak zábavné.

Máš rád především slušné povzbuzování. Takové, aby, jak jsi řekl, „nezavánělo morálním bahnem“. Chovají se tak všichni členové fanklubu?

99,9 % členů fandí slušně. Je fakt, že s přibývajícím počtem zkonsumovaných piv je o něco horší udržet se na uzdě, ale jde to. Rozhodně se snažíme fandit slušně. Vždyť jdeme příkladem mládeži. Je smutné, co můžeme mnohdy vidět na velkých fotbalích.

„Ne každý je z takového randálu nadšený, ale každý ať fandí, jak umí. Jsme prostě hluční.“

Přesto všechno – vznikla už někdy mezi vámi a soupeřovými fanoušky nějaká vážnější potyčka?

Zatím ne, ale už bylo párkrát namále. Nakonec se to však vždy obešlo bez problémů. Snad tak i zůstane.

Myslíš si, že tým Rudimova podává vyšší výkon, když za sebou má podporu zhruba dvaceti fanoušků?

Každá podpora, byť sebestmenší, je důležitá a myslím si, že i ve třech umíme udělat slušnou atmosféru. Prostě fandíme za každou cenu.

Dle názoru většiny RáádBeers bys mohl „z fleku“ za Rudimov hrát. Nelákalo Tě to někdy? Děláš nějaký jiný sport?

Na fotbal už nejsem. Fandím!!! Samozřejmě, že když se hraje RáádBeers versus Rudimov, jdu si rád začut. Jinak jezdím na kole a sem tam hraju hokej nebo kuželky.

Jak vidíš nadcházející sezonu? Myslíš, že by mohla být pro Rudimov úspěšnější než ta předešlá?

V to všichni doufáme. Uvidíme.

A jak to vidíš do budoucna s RáádBeers? Myslíš si, že se vaše fanouškovská základna bude ještě rozrůstat, nebo naopak upadat?

To nikdo neví. Čas ukáže, jak to bude vypadat. „Skalňáků“ je zatím dost, a když nás bude víc, bude to jen dobře.

Vyběhněte

(sami) se sebou, aneb proč začít běhat

Úvodní článek naší rubriky o kondičním běhu se bude věnovat především tomu, jak namotivovat sami sebe, abychom obuli tenisky a vyšlápli ven. Úmyslně zdůrazňuji termín „kondiční běh“, rozhodně se nebudeme věnovat tréninku na maraton ani jiným vrcholovým výkonům.

Zdá se vám, že se po pár schodech rychle zadýcháváte? Máte nějaké to kilo navíc, které byste rádi odstranili? Nebo prostě jen chcete zkusit něco pro vylepšení fyziky, ale zatím nemáte odvahy a vůli? K tomu všemu bychom rádi v této rubrice dali několik rad a tipů.

Na začátek si řekneme odpověď na základní otázku – proč bych se vlastně měl/a připojit k těm funicím a z poceným šilencům, které potkáváte na ulicích, v parku nebo v lese?

- běh je přirozený a pohybově vrozený, nic se vlastně nemusíte učit
- skoro nic k běhání nepotřebujete – pro začátek vám stačí kvalitnější obuv, oblečení (minimálně pro teplejší část sezóny) nepotřebujete mít nijak speciální ani drahé
- běh zlepší vaši fyzickou kondici a také imunitní systém

text Richard Černý foto Aleš Poláček

Muži

Věk	Velmi dobré	Dobré	Průměr	Špatné	Velmi špatné
13-14	2700 a víc	2400-2700	2200-2400	2100-2200	pod 2100
15-16	2800 a víc	2500-2800	2300-2500	2200-2300	pod 2200
17-20	3000 a víc	2700-3000	2500-2700	2300-2500	pod 2300
20-29	2800 a víc	2400-2800	2200-2400	1600-2200	pod 1600
30-39	2700 a víc	2300-2700	1900-2300	1500-1900	pod 1500
40-49	2500 a víc	2100-2500	1700-2100	1400-1700	pod 1400
nad 50	2400 a víc	2000-2400	1600-2000	1300-1600	pod 1300

Ženy

Věk	Velmi dobré	Dobré	Průměr	Špatné	Velmi špatné
13-14	2000 a víc	1900-2000	1600-1900	1500-1600	pod 1500
15-16	2100 a víc	2000-2100	1700-2000	1600-1700	pod 1600
17-20	2300 a víc	2100-2300	1800-2100	1700-1800	pod 1700
20-29	2700 a víc	2200-2700	1800-2200	1500-1800	pod 1500
30-39	2500 a víc	2000-2500	1700-2000	1400-1700	pod 1400
40-49	2300 a víc	1900-2300	1500-1900	1200-1500	pod 1200
nad 50	2200 a víc	1700-2200	1400-1700	1100-1400	pod 1100

- je to jedna z energeticky náročných fyzických aktivit, která vám pomůže shodit nadbytečná kila, případně jinak vylepšit vaši postavu
- fyzický pohyb je jedním z důležitých kořenů udržení si psychické pohody, zbavení se stresu a negativních emocí

Jak vlastně začít? Předpokládejme, že jste obuli tenisky (výběru běžecké obuvi se budeme věnovat v některém z dalších dílů) a bezradně stojíte u dveří a nevíte kudy kam. Jak daleko? Jak dlouho? Kolik zvládnu? Zřejmě nejlepší odpovědi (pokud si nezajdete ke specializovanému lékaři na fyziotest) je zkusit malý test fyzické kondice. My jej spojíme s doporučením první běžecké trasy v našem regionu.

Určitě znáte zámecký park ve Slavičíně. Ano, tam začneme s testem. Obejděte si park po celém jeho obvodu, nejdelší možný okruh zde měří 600 metrů. Jeho nespornou výhodou je měkký povrch, který šetří vaše klouby - zvláště tehdy, když nedisponujete kvalitním obutím. Po dobu této procházky si protáhněte nohy, záda, udělejte základní strečinkové cviky. Na strečink nezapomínejte před, ani po fyzické aktivitě.

A nyní jste „připraveni“ na Cooperův test fyzické kondice. Není třeba se lekat názvu, vlastně jde o věc, kterou si asi pamatujete ze školních let – běh na 12 minut. Cílem je uběhnout během této doby co nejdelší úsek. Ale tady pozor, pokud nejste nijak zvyklí na náročnější pohyb, nepřepalte start. Teore-

ticky (a pokud možno nejlépe) byste měli po celou dobu držet konstantní tempo, v poslední třetině pak můžete s dostatkem sil i zrychlit. Pokud přeženete začátek, věřte, že buď nedoběhnete, nebo těch pár minut pro vás bude malým očištěm. V průběhu testu si kontrolujte čas, nezapomínejte počítat okruhy. Po 12 minutách spočítejte uběhnutou vzdálenost, ale pozor – nezastavujte se! Mírným výklusem nebo rychlým krokem se vydýchejte, protáhněte. Pak nastává čas na zhodnocení. Viz tabulka (případně kalkulátor na www.maraton.cz/trenink/cooper).

Jste zklamaní? Není důvod. Nikdo přece na začátek nečekal skvělý (ani možná průměrný) výkon. K němu je potřeba se propracovat. Jak? O tom v dalších dílech našeho nepravdivého seriálu. Zatím – pokud jste naprostými začátečníky v podprůměrné kondici – vám nabízíme pár rad:

- najdete si okruh, trasu a na ní zkuste cca 3 – 4x týdně cca 30 minut mírného běhu kombinovaného s chůzí. Udržujte rozumnou tepovou frekvenci – při běhu byste měli být schopni mluvit, tedy nejen zoufale funět na hranici zhroutení. Zkrátka a dobře – až nemůžete, přejdete na rychlý krok. Ale pozor – nezastavovat!

Hodně zdaru a příjemných kilometrů.

A příště třeba hod kamenem

Co je to Haiku

Haiku (俳句) je velmi oblíbená forma japonské poezie. Krátká stručná báseň většinou zachycuje lidské pocity vyvolané přírodními krásami. Počátky haiku můžeme zasadit do 17. století, do období japonské renesance plné výtečných malířů, básníků a umělců. Za zakladatele haiku je považován Macuo Bašó, jeden z významných japonských spisovatelů.

Nejznámějším rysem tohoto lyrického útvaru, který se ve většině případů také doporučuje dodržovat, je zvukomalebná rytmička slabik 5–7–5 na třech řádcích. To znamená, že věta na prvním řádku musí mít přesně slabik pět, věta na druhém řádku musí obsahovat slabik sedm a na třetím řádku se nachází opět slabik pět, přičemž počet slov je samozřejmě neomezený. Celé haiku však musí obsahovat přesně 17 slabik. Rýmovat se báseň může i nemusí, nejlepší mistři dokáží do díla vložit eufonii (zvukomalebnost), která vyvolává smyslové vjemy.

Těmito pravidly je tedy báseň obvykle velmi přísně omezená, ale zároveň nabízí jak autorovi, tak čtenáři volnost, fantazii a hravost. Proto je mi haiku velmi blízké. Haiku zachycuje jen velmi krátký okamžik světa, jen jednu vzpomínku či jedno přání, ve kterém je skryto plno symbolů a významů, které dál rozvíjí naši fantazii. Často je haiku připodobňováno k fotografii. Obě formy umění jsou totiž stejnou obrazovou zkratkou zachycující například náladu letního večera, mlhavého rána, vůni rozkvetlé sakury a obecně krásu přírody. Dále také vyjadřují radost, smutek, krásu nebo rozhořčení nad ironií osudu.

Jak vytvořit haiku?

Na nezákladnější formu haiku stačí mít chuť a umět počítat do pěti a do sedmi. Já osobně si říkám slova nahlas a na prstech počítám slabiky. Nejdůležitější je však výběr příběhu, tématu či roční doby, ve které se vaše haiku bude odehrávat. Pak už si jen hrajete se slovy, trpělivě počítáte slabiky a vaše první haiku bude brzy na světě. Jednoduché? Pak nám tedy pošlete své nejlepší haiku!

Soutěž o nejlepší haiku

Posílejte nám svoji tvorbu na soutez@redakce.unart.cz. Nejlepší autory oceníme zajímavými cenami a uveřejníme v dalších číslech.

Mamut, jáma, řacha, oheň, mlask

Velmi známým haiku je například „Žába“ od M. Bašó, zde v překladu Alfonse Bresky (1937):

Pradávný rybník.
Jen skočí-li tam žába,
zažbluňkne voda.

Ve volném překladu pak zní Bašóova báseň zhruba takto:

Prastarý rybník,
žába do něj skočí –
žbluňk!

Další inspirace:

**Macuo Bašó
(1644 - 1694)**

Umikly zvony.
Večerním šerem náhle
sakury voní!

**Kobajaši Issa
(1763 - 1827)**

Nikoho neznám,
žádného ze vztyčených
hastrošů v poli.

Lenka Duřáková

Lesní pěšina.
A rosa právě vstala.
Je brzké ráno.

Starý suchý strom.
Schovej se v jeho stínu.
Bude zase žít.

text Lenka Duřáková

Žabožroutka

Potřebujeme

36 žabích stehýnek (mražená koupíme v některém z hypermarketů)
100 g másla
300 g žampionů
skleničku bílého vína
1 dl smetany
8 šalotek (příbuzná cibule)
3 stroužky česneku
sůl, pepř

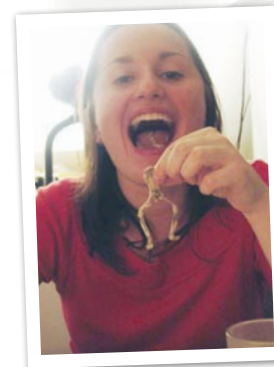
Žabí stehýnka na smetaně

Nakrájíme žampiony a šalotky. Na másle dozlatova osmažíme žabí stehýnka.

Mezitím usmažíme žampiony na šalotce, přidáme k nim víno, česnek, osolíme, opepříme, přidáme bujón a zalijeme smetanou. Nakonec přidáme osmažená stehýnka. A jako příloha - co kdo má rád.

Je to rychlé, chutné, zdravé a výživné!

Jako v restauraci to asi nebylo, ale chutnalo to moc dobře. Z tohoto pokrmu je sice víc odpadu než masa samotného, za tu námahu to ale stojí. Žabí stehýnka totiž mají opravdu netradiční chuť. Vřele doporučuji.

Je tomu již pár let, co jsem absolvovala studijní stáž ve Francii. Byla to velmi zajímavá zkušenost – nejenom jiný jazyk, ale i jiné vyučovací metody, jiná kultura, jiná mentalita, jiné prostředí a také jiné kulinařské speciality. No a nebýt ve Francii a nezkusit pověstná žabí stehýnka? To snad ani nejde.

Dne 9. 12. 2006 jsem se tedy pasovala do řádu žabožroutů. Chtěli byste ochutnat taky? Tady je recept.

text Lenka Duřáková foto Fotolia, archiv Lenky Duřákové

Velká žranice

Okénko do hlubin filmové klasiky zahájíme jedním z nejuvštědnějších snímků, které byly kdy natočeny.

Námět je k uzoufání nefilmový, nepřiběhový a od začátku nedá divákovi šanci se vyhnout pocitům tragikomičnosti a absurdity. Čtveřice přátel se setkává na venkovském sídle, aby se o víkend ujedla k smrti. Nikdo neví, proč tomu tak je, ale není to v rámci příběhu podstatné. Po krátkém úvodním představení hrdinů následuje kupení bizarních gastronomických, sexuálních i myšlenkových matérií. Nic víc, nic míň. Film rovněž stojí na výborných výkonech všech čtyř hlavních představitelů, kteří si natáčení zjevně užívali :-). Buď s nimi dostanete nezřízenou chuť k jídlu, nebo naopak budete koketovat s návštěvou toalety. Dost možná mě také proklejete a snímek vypnete po půlhodině.

Celý film lze pojímat jako podobenství o dekadenci moderní západní civilizace – ujist se k smrti, nechat se zabít vlastním blahobytem – protože už není kam dál jít. Neexistují pro nás další cíle, krom konzumu, který je ztělesněním sladké sebevraždy. Pro samotnou sebevraždu jídlem ve Velké žranici nenajdete jasné vysvětlení ze strany hlavních postav. Ony to s největší pravděpodobností samy nevědí; jedinou jistotou je pro ně možnost dalšího zážitku v pustotě dostupnosti úplně všeho, nač si vzpomenete – zážitku smrti. Pokud vydržíte absurditu poje-

tí, estetickou zvrácenost (v měřítkách standardu, na který jste asi zvyklí), začnete přemýšlet. V jednom z komentářů na filmovém webu jsem si přečetl velmi trefné označení – „gastronomické porno“. Vychutnejte si ho. Nacpěte žaludek k prasknutí. Přesyťte chuťové i mozkové buňky. Stojí to za to.

Poprvé jsem viděl Velkou žranici za studentských let při obrázení všech možných filmových klubů. Naposledy dnes. A je zajímavé, že se mi názor nijak zvlášť nemění. Co říci na konec? Obžerská exhibice, hýbání s hranicemi zažité estetiky a hodnot západní kultury, nicméně také zároveň snímek, který pouze nešokuje, ale především pobízí k přemýšlení velmi zneklidňujícím způsobem.

Velká žranice (Grande bouffe, La)

Drama

Francie / Itálie, 1973, 135 min.

Režie: Marco Ferreri

Hrají: Marcello Mastroianni, Michel Piccoli, Philippe Noiret, Ugo Tognazzi, Andréa Ferréol

Filmové návraty

Léto už je definitivně za námi, festivalům také odzvonilo, ale jinak už nastalo indiánské léto. My Češi říkáme babí léto a Kanadáné jej nazývají létem indiánským. Zůstanu ale raději u druhého názvu, je takový dobrodružnější.

Jako první snímek z našich filmových návratů doporučuji film od Terryho Gilliana „Zloději času“ (v originále „Time Bandits“). Film vyšel ve FILMu X - sběratelská edice III- a navazuje na předchozí úspěšné řady vydávané ve spolupráci týdeníku Reflex s Hollywood Classic Entertainment.

Několik zajímavostí na úvod: na titulní straně obalu je výstižný nápis „Netvořili historii, oni ji ukradli“ a jména dvou hlavních protagonistů: Sean Connery a Ian Holm. Film je v dvoujazyčné verzi

a musím vyzdvihnout především český dabing. Jsou zde dobře přeloženy montypythonovské vtipky, jako: Ona: „To je nádherna.“ On: „Ano miluji oceán. Velmi ho miluji. Je tak úžasné...“ Ona: „Mokrý.“ A tak bych mohl ještě dlouho pokračovat.

I když snímek pochází z roku 1981, jsou zde zajímavé postupy výtvarna, efektů a grafiky. Je opravdu na co se těšit. Děj se odehrává v různých časových rovinách, kterými prochází šestice liliputánů. Jednoho dne se objeví v pokoji u malého Kevína a ten se k nim přidá. Jelikož existuje mapa, která umožňuje cestovat v čase, o dobrodružství je postaráno.

Tento stodvanáctiminutový film si zkrátka užijí jak dospělí, tak i děti.

text Kilian Hrdina foto Hollywood Classic Entertainment

text Richard Černý

Druhý snímek pochází z francouzsko-italské dílny v režii Henriho Verneuilu. „*Mélie en sous-sol*“ v českém překladu „*Melodie podzemí*“ je černobílá gangsterka z roku 1963. V hlavních rolích můžeme vidět dvě velké osobnosti francouzského filmu Jeana Gabina a mladíčkého Alaina Delona. Charles (Jean Gabin), lupič v letech, má propracovaný plán, jak vyloupit kasino v Cannes. Ale jelikož na celý plán nestačí sám a jeho dřívější komplic má zdravotní problémy, musí volit jinou cestu. Přibírá jako komplice mladého Francise (Alain Delon). Bude loupež úspěšná? Jestli ano, co s lupem? Co když jsou okolo jen sami policisté? Jak se rozhodnout?

DVD nosič vyšel v Levných knihách 24Snails, je v dvoujazyčné verzi (výborný dabing Jeana Gabina) a má celkovou délku 104 minut.

A do třetice - Quentin Tarantino se snímkem „*Jackie Brown*“ podle románu Rum Punch Elmora Leonarda. Jackie Brownová byla natočena v roce 1997 po veleúspěšných *Reservoir Dogs* a *Pulp Fiction*. Ale i zde se ukázal režijní a scénaristický talent Tarantina. Sám Leonard prohlásil, že tento scénář je nejen nejlepší adaptací části jeho literární tvorby, ale dokonce vůbec nejlepší scénář, jaký kdy četl. Motto filmu zní „*Šest hráčů na stopě půl miliónu v hotovosti. Je jen jedna neznámá... Kdo hraje proti komu?*“ Prakticky jde o milostný příběh se staršími lidmi a starším, vyzrálejším nastavením. A samozřejmě nebude chybět střelení, zabíjení, drogy a sex. Film uvádí Miramax films a pochází od společnosti A Band Apart. Délka filmu je 148 minut a je v dvoujazyčné verzi.

A tímto snímkem uzavírám dnešní filmové návraty. Přejí dobrý výběr a hezkou podívanou.

Úvaha o vztahu fotografie k realitě

Primárním motivem všech fotografií (fotografií v nejběžnějším a nejobecnějším smyslu) je realita vnímaná naším zrakovým smyslem. Avšak jaký vztah zastává fotografický snímek k snímané skutečnosti? Budeme vycházet ze základní premisy; fotografie zastává k objektu svého zájmu vztah *kauzální*, nikoliv intencionální jako je tomu například u malby. Znamená to tedy, že fotografie na rozdíl od malířství, sochařství či literatury vždy konstatuje, že zobrazovaný objekt v momentě pořízení snímku *existoval v přibližné podobě*, kterou vidíme na snímku. Dalo by se tedy říct, že snímek je nositelem jakési přibližné reality, avšak pojem „přibližná realita“ je více než pochybný (za realitu považujeme vše, co je; nemůžeme se proto bavit o něčem, co přibližně je). Zavedme tedy mnohem přesnější označení, a to pojem „*pseudorealita*“. Jako pseudorealitu budeme chápat zobrazovanou fotografickou skutečnost z následujících důvodů; 1) fotograf realitu absolutizuje skrze fixaci času, 2) fotograf staví jednotlivosti snímku do fixních kontextů, které jsou v realitě proměnlivé, 3) fotografický výřez vymezuje jen určitý fragment z viděné reality, která může být nazírána vždy mnohem komplexněji a šířeji, než jak ji vidíme na snímku (všechny tři uvedené body se samozřejmě navzájem prolínají). Fotograf je tedy určitým druhem manipulátora reality, kterou zobrazuje, recipient je naopak jakýmsi prostitutem reality k sobě samému tím, že fotografickou pseudorealitu zaměňuje za *skutečnou* realitu (často se stává, že fotograf je manipulátorem a prostitutem zároveň – vzpomeňme na dychtivé pořizování fotografií z dovolené, večírků atd., na základě nichž autor sám „hodnotí kvalitu akce“ až kdesi z pohodlí domova). Receptce fotografie „objektivizuje a zároveň subjektivizuje“ (S. Sontagová) nazíranou

skutečnost, divák je tak uspokojován dvojím způsobem – pocitem důvěrné známosti a současně pocitem dostatečné rezervovanosti (tento dvojaký pocit bych se potom nebál považovat za symptomatický pro současnou moderní společnost). Fotografie není informačním zdrojem *fakt* (za což je bohužel často mylně považována) jako spíše dokonalým tvůrcem *fikt* – tedy určitého druhu faktů, které jsou však libovolně manipulovány a dosazovány do nových kontextů se schopností posouvat a převracet původní významy. Fotografie se má k realitě stejně tak, jako se má dítě ke své biologické matce a stejně tak, jako si pozorováním pouhého dítěte nemůžeme vytvořit přesnou představu jeho biologické matky – avšak můžeme s určitostí prohlásit, že svou biologickou matku má – ani fotografie nám o zdroji svého původu nefekne nic víc, než že realita v momentě osvitů políčka filmu (či čipu) *existovala*, ale o její skutečné podobě a povaze nám jsou podávány dalece zkreslené informace.

text Jan Mana foto Vít Zemčík

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Ent. All Rights Reserved.

Harry Potter a Princ dvojí krve

První z knih dnes již celosvětově proslulé spisovatelky J. K. Rowlingové se objevila na pultech knihkupectví ve Velké Británii už před dvanácti lety. Čtenáři zejména z řad dětí však netušili nic o hvězdné kariéře, která na mladického kouzelnického učně čekala. O tři roky později vychází také český překlad Vladimíra Medka. Získává si oblibu mezi příznivci fantasy, začíná se objevovat ve čtenářských denících i nepopulárních referátech v hodinách literatury. S vydáním každého dalšího dílu ságy se stupňuje napětí. Společnost Warner Bros uvádí do kin první film v režii Chrise Columba. Prodejnost stoupá, na trhu se objevují samolepky, bonbony, žvýkačky, počítačové hry, figurky, potterovské brýle, hůlky a stovky rekvizit s odkazem na dětského hrdinu. Svět dětí i dospělých se rozděluje na příznivce a odpůrce Harryho Pottera.

Druhá ze jmenovaných skupin si po vydání sedmého a konečného dílu mohla po letech vydechnout. Ale ono nic, mánie pokračuje a premiéra filmu Harry Potter a Princ dvojí krve je opět jednou z neočekávanějších filmových novinek tohoto roku. „Jindra Hrnčíř“ a jeho nekonečná dobrodružství a hrdinské činy ve fiktivním kouzelnickém světě sužovaném obávaným lordem Voldemortem obklopenými věrnými přívrženci Smrtijedy určitě nezklamal své fanoušky. Má ale film Davida Yatese také co nabídnout široké veřejnosti?

Hlavní hrdina nám opět trochu povyrostl, dospěl, na čas se zbavil tíživých snů a snad se i za-

miloval. Stále se pohybuje ve stejné partě kamarádů, ve volném čase hraje rád famfrpál (pozn.: kouzelníky oblíbený sport, populární jako u nás obyčejných smrtelníků fotbal), má neustálé průšvihy ve škole, bojuje proti zlu a až příliš často je vystaven smrtelnému nebezpečí.

Zkrátka nic, co by neovládal průměrný potterolog. Film je opět nabitý akčními scénami a mnoha momenty, které, ačkoliv nejsou důležité pro dějovou linii, vytváří úchvatnou podívanou pro oči. Obzvláště pikantní je jedna z úvodních scén, kdy skupina stoupenců Pána Zla zničí známý londýnský most Millenium, jako by byl postaven pouze z několika tenkých provazů namísto pevné oceli. Stáváme se také svědky mnoha dialogů, nebo spíše jejich útržků, z původní předlohy. Děj místy vážne a nenavazuje příliš logicky. Odměnou za trpělivost při rádo by romantických scénách je dramatické vyvrcholení s rychlým spádem. Další díl do vznikající série se tak drží na dobré úrovni, avšak nijak zvlášť nevyčívá nad těmi předchozími.

Rozhodnete-li se pro „domácí“ večerní promítání, vřele doporučuji pravý máslový ležák jako od madame Rosmerty. Vše, co potřebujete, je smíchat a dobře rozmixovat 0,5 l mléka, 0,5 l tmavého piva, 60 g cukru, 4 vejce, 4 kusy hřebíčku a špetku skořice. Poté vše ohřívejte na mírném ohni, dokud nevznikne hustým nápoj určený k okamžitému podání. Přeji dobrou chuť a příjemný kulturní zážitek.

text Gabriela Pindáková foto Warner Bros.

Lukáš Hejlík

Knížky nemusí být dneska nuda

LiStOVání je projekt, který každý měsíc vybere knihu, a tu pak převede do divadelního představení. Následná interpretace však skýtá mnoho specifik. Díky tomu můžete během hodinového vystoupení uslyšet čtené úryvky z knihy, hudbu typickou pro dobu, v níž se příběh odehrává, a scházet nebude ani dobový jazyk. Duší těchto „scénických čtení“, jak je projekt často nazýván, je mimo jiné i herec a moderátor Lukáš Hejlík. Právě s ním jsem si o LiStOVání popovídala a všechny načerpané informace jsem zachytila do následujícího rozhovoru. Nechte se i vy strhnout originálním pojetím knihy – stojí to za to!

LiStOVání je projektem, jehož hlavní myšlenka spočívá v tom, že divákovi během hodiny reprodukuje jistý příběh. Jak lze do pouhých šedesáti minut vtěsnat vše, co by mělo správné představení obsahovat?

Předně za tím stojí dobrá úprava. Padesát knih, které jsme doposud udělali, nám s kolegou Pavlem Oubramem daly skvělou dramaturgickou školu. Pak to navléknout na originální ztvárnění, které by se nemělo podobat tomu předchozímu. Zatím se nám to, myslím, daří.

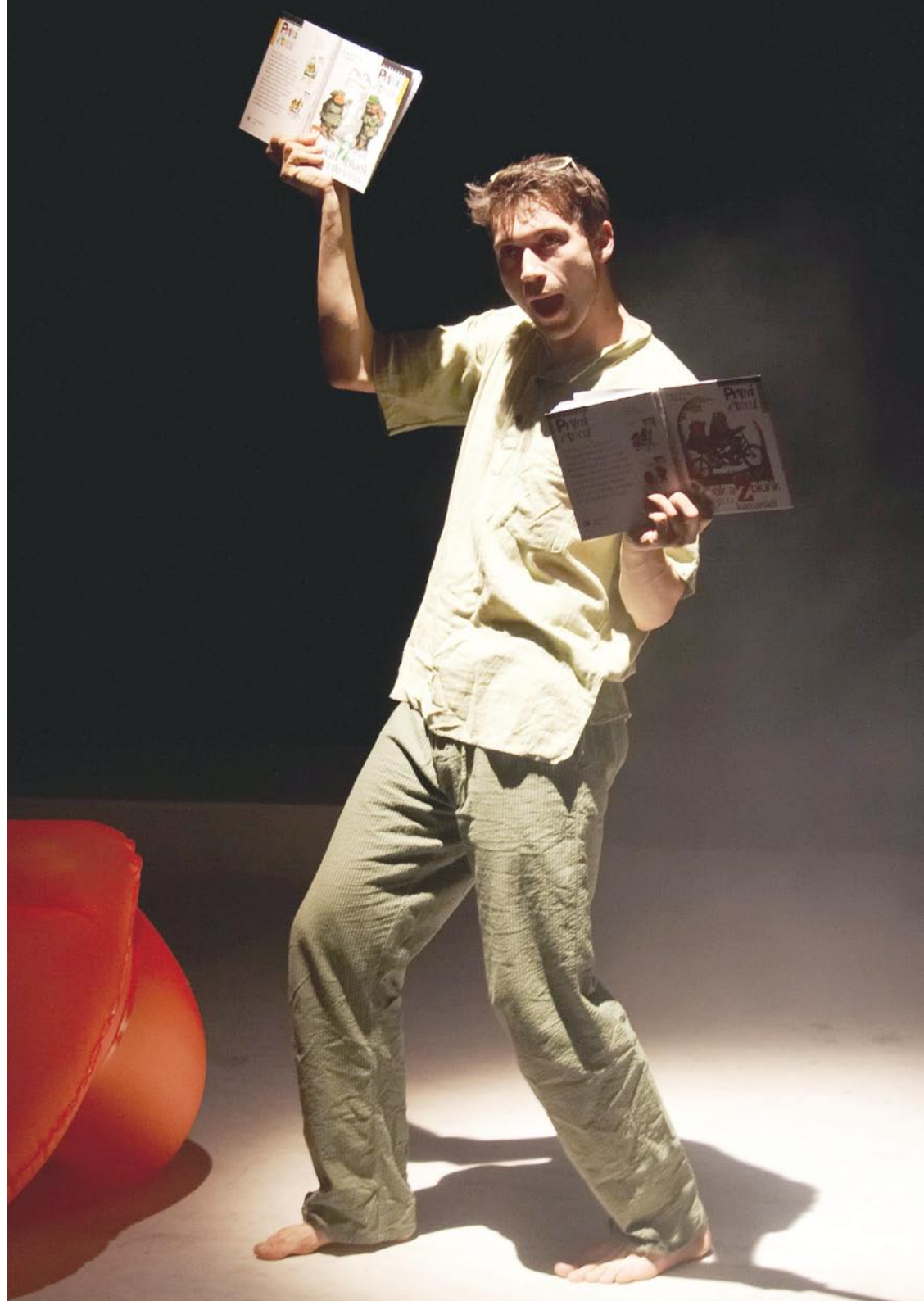
Vaše „scénická čtení“, jak jsou vaše představení často nazývána, každý měsíc představují nové tituly. Jakými díly se necháváte inspirovat a na čem závisí konečná volba, který titul nakonec budete interpretovat?

Je nám to poměrně jedno. Důležité, protože se jedná o seriál, je, abychom se neopakovali. Takže střídáme žánry, kromě telefonního seznamu, knih Thomase Bernharda a kuchařky jsme snad ztvárnili vše. Za turistického průvodce budu považovat Stopařova průvodce Galaxií. Chceme vždy diváka v dobrém smyslu bavit.

Kladete si za cíl, aby vaše představení dokonale zachytilo knihu jako takovou – tedy její děj, její jazyk a autora. Zároveň však nezapomínáte ani na dobovou atmosféru. Není občas těžké skloubit tolik významných aspektů do jediného celku?

Jakkoli celý název „scénické čtení“ odborně zní, myslím, že to zvládáme dobře. A co víc, diváci to všechno stíhají vnímat a vkusně se baví.

text / Magda Hanková foto / Jakub Holas, Jindřich Hejlík

Ukázky z vystoupení najdete na www.listovani.cz

Lukáš Hejlík očima autorky

Každý, kdo zjistí, že jsem dělala rozhovor s Lukášem Hejlíkem, se okamžitě zvědavě ptá, jaký je tenhle slavný herec ve skutečnosti, a jestli s ním mám fotku. Když odpovím, že nevim, jaký je ve „skutečnosti“ a že s ním fotku nemám, začnou na mě pohlížet jako na neschopného blázna. Takže aby bylo jasno, rozhovor s Lukášem Hejlíkem jsem dělala přes e-mail, a proto jsem neměla možnost se s ním setkat tvář v tvář – tedy aspoň zatím. Avšak i přes e-mail se o druhém dá ledacos vydedukovat. Já osobně můžu říct, že se mi s Lukášem pracovalo dobře a efektivně. Po celou dobu, co jsme spolu konzultovali „formu“ rozhovoru, působil mile, civilně a bezproblémově. Nehrál si na nafoukanou hvězdu, která přivýkla manýrům. Kdyby bylo víc takových skromných hvězd na poli našeho „šoubizny“, hned by se redaktorům lépe pracovalo.

Dle reakcí, které jsem si přečetla v diskuzi, která probíhá na stránkách LiStOVáNí, se velké oblibě těší například román Doppler, jehož autorem je norský spisovatel Erlend Loe. Tento ojedinělý příběh je plný absurdity, ale i vtipných okamžiků, které mají poukázat na mnoho rozličných „tváří“ lidské existence, zároveň se ale soustřeďuje i na neduhu společnosti. Není u podobných děl těžké je správně „uchopit“ a vytvořit tak jakousi zpětnou vazbu mezi knižní podobou a vašim vystoupením?

Vůbec. Jako při mnohých tématyckých „nelichých“ knížkách, se ani v případě Dopplera lidi nemuseli překonávat. Nasmáli se stejně dobře, jako je to, myslím, hluboce zasáhlo. Mě osobně takhle konfrontace nejvíc zajímá. Nejde mi o nějaké umělecké dření a odcizování, naopak - chci jít co nejbliž divákovi, bavit ho a překvapit v jeho důvěře nějakým nosným tématem, který pak „koupí“. V případě Dopplera tomu jistě pomohla má propagační bublina, že jde pro mě osobně o možná vůbec nejlepší přečtenou knihu. V mém těžkém životním období mi byla opravdu dobříčkou. Navíc to byla právě ta naše jubilejní padesátá ztvárněná.

Z profilu, který je umístěn na vašich oficiálních stránkách, lze usuzovat, že se snažíte o to, abyste diváka skrze své představení „doprovodili“ k tomu, co bylo na prvopočátku – ke knize. Uvádíte rovněž, že většinou hrajete pro studenty – snažíte se je tedy motivovat k tomu, aby místo k počítači usedli ke knize?

Ne, o to se nesnažíme. Snažíme se jim dokázat to, že knížka ještě pořád nemusí být v dnešní době nuda. Takže když si třeba pak někdy počítač vypnou a vezmou ji do ruky, nebudou možná tak překvapení.

V poslední době zpracováváte rovněž tituly pro děti. Chcete se tedy ve svém repertoáru přiblížit všem věkovým kategoriím – dejme tomu od dětí až po starší lidi v penzi – a neomezit se pouze na studenty?

Na večerní představení nám chodí všechny generace, jakkoliv je ta 20-25 let možná nejsilnější. Představení pro děti baví i dospělí. Stejně jako často děti baví ta dospělácká. Hrát pro děcka je ale zábrava, přišlo to s tím, když jsme sami začali mít děti. Díky těmto představením jsme se navíc dostali do mnoha měst v republice. Loni to bylo skoro čtyřicet zastávek.

„Chceme vždy diváka v dobrém smyslu bavit.“

Za vznikem LiStOVáNí stojí spolu s vámi také členové činohry Jihočeského divadla v Českých Budějovicích a Městského divadla Brno Věra Hollá, Pavel Oubram. Od koho vzešla prvotní myšlenka, že by se mohl založit projekt takových rozměrů?

Jako bývalí spolužáci z Vyšší odborné školy herecké jsme chtěli mít v prvním angažmá, kdy bylo ještě dost času a elánu, jedno představení – dramatičtí knihy Oceán moře (tu jsme nakonec uvedli v LiStOVáNí jako pátý titul). Naše paní režisérka, Helena Glancová, četla úpravu a řekla, že si to umí představit možná jako čtené divadlo. Stejně tak nás k podobné věci (na dramatičtí díla Emila Hakla)

vyzvala budějovická knihkupkyně paní Hladká. Ohlasy byly skvělé, tak jsme pokračovali. Dnes nás to částečně i živí.

Váš „ansámbel“ má pouze devět členů, avšak, jak se zdá, počet herců ve vašem případě není rozhodující. Kolik herců se obvykle podílí na realizaci jednoho představení?

Standardně tři, potažmo dva nebo čtyři – ať už je počet rolí jakýkoliv. Snažíme se též k nám zapojovat přímo autory daných knih (M.Urban, R.Fulghum, P.Dvořáková, J.Hajíček, M.Šanda).

Mezi vaše stále scény patří nejen česká divadla, ale také bratislavské Stúdio 12 či havlíčkobrodský půdní prostor Kavárny U Notáře nebo budějovické divadlo SUD. Kde listujete nejraději?

Těžko říct. Největší a nejhovivavější diváčkou základnu máme v Brně (HaDivadlo) a samozřejmě i v Praze (divadlo Minor).

Se svými scénickými čteními se snažíte navštívit různé končiny České republiky. Kromě toho se necháváte inspirovat svými příznivci a objíždíte i místa, které vám doporučí. Jak si lze vaše vystoupení v daném městě vyjednat?

Většinou se jedná o komunikaci s pořadatelem. Často to bývají knihovny, které mají zájem především o dětská představení, ale někdy se to provalí na malé turné po daném kraji - včetně večerních představení. Nebráníme se jakémukoliv pozvání či nabídce.

Na závěr otázka, která naše čtenáře zajímá asi nejvíce - přijedete opět zalistovat i do Zlínského kraje?

Všechny vás srdečně zveme na představení do Brna! Na podzim se na vás těšíme v Kroměříži, Zlíně, Vsetíně a v Hradišti.

Jowoslúpek

Gdyž sem přemýšlal, čím přispět do našeho časáku, napadaly ňa věci, které sa neshledaly s pochopením – všechny moje návrhy byly hned zavrhnuté despoticckú šéfredaktorkú.

Rozhodl sem sa teda napsat neaký článek, kerý by nikoho nepohoršoval. Inspiracú mně byl pohled z okna. Letošní letní počasí totiž mělo dost podstatný vliv na kulturní dění né enom ve Slawexu, ale aj v jeho okolí. Na Colours byla kosa jak z nosa, na Pohodě v Trenčíně sa díky větru a dešti stál velký průšvih. Hrachovka skončila úplně, aspoň že tá Beseda u Bigbítu v Tasově vyšla dobře.

Ano, tento způsob léta byl poněkud nešťastný. Přes týden bylo většinou teplůčko – sluněčko svítlo, mraků málo, větérek vás enom občas příjemně pohladil po ksichtě, ale jak přišel víkend a nějaká akca, byl tu čáganec jak sviňa. V nedělu po akci zase slunko paří a svojíma lúčama suší všechny zmoklé stany – no šlak ňa može trefit!

Patrně hlavně díky tomuto jevu byla návštěvnost Festiválku Lebeda v Rudimově nebo BrutAL pOp(u) v Hrádku nedostatečná a obě akce prodělečné, ale je třeba říct, že na to, jaké bylo počasí, to dopadlo eště jakž takž dobře! Letos neuskutečněná Poslední noc prázdnin by asi dopadla taky velmi bledě – scénář se škaredú sobotú sa aj tento termín opakoval. Nutno říct, že ani jedna táto akca není žádný monstrefest sponzorovaný nadnárodníma společnostama uskutečněný kúsek od velkého města, gde chodíja tisíce lidí, ale svépomocná malá akca, kde je každá ruka dobrá a každý platící vítaný. Aj gdyž nejsme z cukru, voda nás nerozpustí a pohled na pan-káča válejícího sa v bahně je kúzelný, tak přeca enom je lepší, když sa vále v trávě a dál nešpiní ostatní spolupankáče.

Nápad pořádat hudební festák měli už staří Řeci. V Del-fách probíhaly tzv. Pythijské hry – oslava na počest přemožení draka Pythóna Apollónem a jeho převzetí vlády nad svatýňú. Dnes by sa staří Řeci asi divili, co sa dneska běžně děje na rockových festivaloch a s čím všeckým sa zápasí – negdy taky s drakem, ale už s jiným.

„Ludé o mně říkajú, že vypadám jak hippík, a já přitom hip-hop vůbec neposlúchám!“

V novodobé historii to započal v srpnu 1969 legendární Woodstock, kde taky pršalo a bylo bahno – ty fotky a záběry zná snád každý – ale lidi tam bylo ažaž. Woodstock byl ale zároveň aj jakúsi politickú demonstracú - protest hippies proti válce ve Vietnamu a konzervativním hodnotám. Muziga a politika – to je vůbec téma hned na několik článků – možná přístě.

Od Woodstocku '69 uplynulo 40 rokú. Svět sa celý pohnul inam. Kam asi myslím, to si domyslete sami.

A co ty hodnoty hippies? Mír, láska, toleranca, svoboda,... - sú čty živé?

Zpohodlněli za těch 40 rokú ludé natolik, že jim vadí pár kapek? Zajímajú nás už enom prachy a vlastní blahobyt? Když sa podíváme kolem sebe, na billboardy, do novin, na televizu, na internet, do ledničky, do špajzu, do ucha, do čím všeckým sa necháme krmit - sami mosíme uznat, že zme typickú sůčástkú konzumní společnosti.

S počasím asi nic neuděláme, ale s tímto bysme možná mohli...

jowak

Zdroje: osobní zážitky, s něma súvisící mozkové pochody a wikipédya

Cítat na závěr: „Ludé o mně říkajú, že vypadám jak hippík, a já přitom hip-hop vůbec neposlúchám!“

Slavičín

7. listopadu 2009 - 20:00
Sokolovna

www.operadiversa.cz

Ensemble Opera Diversa, komorní hudba a opera
E-mail: ensemble@operadiversa.cz

Lebeda Festival

